pe datorie

t.s. khasis

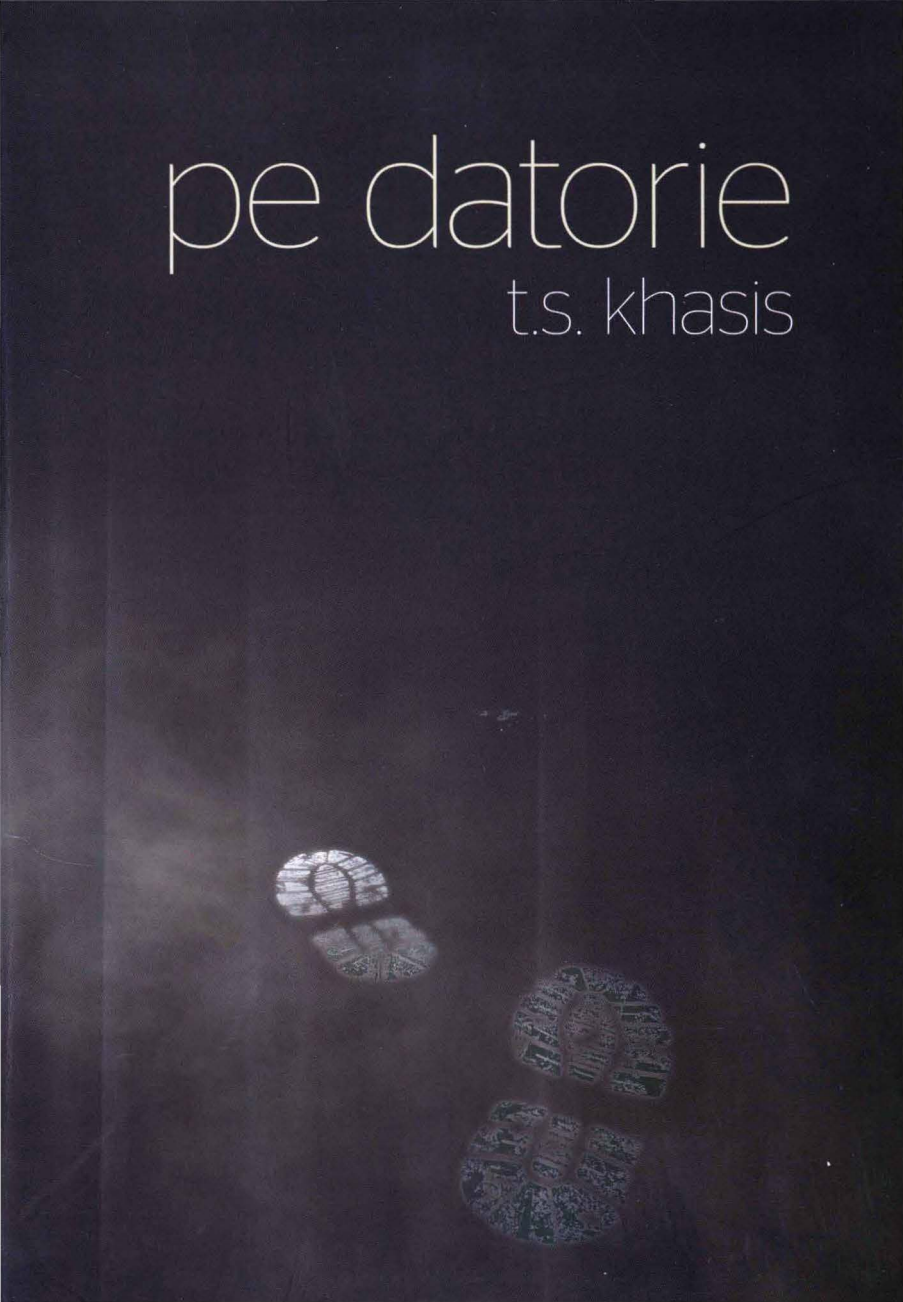

T.S. Khasis

pe datorie

pe datorie de T.S. Khasis
prefață de Oana Cătălina Ninu
seria Poezie | colecția Prezent

© 2011 casa de pariuri literare
www.cdpl.ro | editura@cdpl.ro
tel.: 021.2607596; 0741.587259; 0726.407349

editor: Cristian Cosma (un cristian)
producție: Victor Jalbă-Șoimaru

Cartea a apărut cu sprijinul
Administrației Fondului Cultural Național

© Shutterstock Images LLC pentru fotografia de pe copertă
typefaces Warnock Pro & Adobe Text Pro, designer Robert Slimbach,
Adobe Systems Incorporated
tipărit la Mega Print, Cluj-Napoca

0 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Caşiş, Sergiu-Tudor
pe datorie / T.S. Khasis; pref. de Oana Cătălina Ninu.
– București: Casa de pariuri literare, 2011
ISBN: 978-606-8342-29-0

1. Ninu, Oana Cătălina (pref.)

821.135.1–1

T.S. Khasis

pe datorie

poezii

prefață de Oana Cătălina Ninu

casa de pariuri literare

T.S. Khasis este pseudonimul lui Sergiu-Tudor Cașiș, născut pe 22 ianuarie 1975, la Lipova, în județul Arad. A absolvit Liceul Industrial „Atanasie M. Marinescu" din Lipova, în 1992. De cîțiva ani trăiește în Chesinț, comuna Zăbrani din Arad.

A debutat în *Arca*, în anul 2002 cu un grupaj de trei poeme. În 2003 debutează editorial cu placheta *Farmacia cuvintelor*, la Editura Viața Arădeană.

Publică versuri în *Arca, ca și cum, Verso, Tribuna, tiuk!*.

În 2005 îi apare *arta scalpării* (Editura Vinea), volum nominalizat la Marele Premiu Prometheus – Opera Prima. Este laureat al premiului Euridice (2006); Premiul Uniunii Scriitorilor din România, filiala Arad, pentru Debut. În același an este invitatul numărului unsprezece al revistei on-line *EgoPhobia*.

În noiembrie 2008, autorul primește o bursă de creație de un an din partea revistei *Observator cultural*. În același an îi apare carnetul gratuit *petea la prînz*, colecția ~~ISBN~~, 500 ex distribuite gratuit.

În 2009 Editura Ninpress îi scoate ediția sonoră, la reportofon, a *artei scalpării*.

În februarie 2010 are un supliment de autor la *Biblioteca de poezie* (bibliotecade poezie.wordpress.com) și în același an devine membru al Uniunii Scriitorilor din România, filiala Arad.

T.S. Khasis și-a plătit întotdeauna datoriile

Poezia românească a ultimilor zece ani nu este ușor de delimitat sau de circumscris. Doar referindu-ne la tinerii autori, putem afirma că s-au succedat cîteva duzine. Autori care s-au metamorfozat, au rămas prinși în insectarul „poeților douămiiști" sau au reușit să transgreseze această condiție și să se mențină, în continuare, viabili. Deja o serie de nume au rămas la sertar, după ce și-au epuizat seva poetică în două-trei volume grăbite. Timpul literar parcă s-a dilatat sau, cel puțin, așa îl percepem din imediata contemporaneitate. Așadar, în cazul lui T.S. Khasis, cei șase ani care s-au scurs între publicarea *artei scalpării* (2005) și apariția volumului „recuperator" *pe datorie* (2011) reprezintă, în acest context, un interval de timp considerabil.

pe datorie nu este o antologie poetică, pentru că nu selectează anumite poeme din primele două volume ale autorului. Este, mai degrabă, un volum integrator, în sensul că reușește să grupeze toate poemele din *arta scalpării* (considerat debut, în 2005, datorită faptului că primul volum, *Farmacia cuvintelor*, nu ajunsese în librării) și încă o serie de poeme care ar putea alcătui un volum individual (ciclurile *date personale* și *robinson*). Există, în poezia ultimilor ani, un celebru precedent al edițiilor „revăzute și adăugite" la care se pretează T.S. Khasis. Este vorba de *Jucăria mortului* de Constantin Acosmei, care a văzut tiparul cu același titlu, dar cu un conținut îmbogățit, în trei ediții (și la trei edituri) distincte (mai exact în 1995, în 2002 și în 2006). Dar de ce autorul alege această formulă prin care al doilea volum se amplifică, astfel, la nesfîrșit? În primul rînd, pentru că volumul care l-a „consacrat" pe T.S. Khasis a fost greu de găsit chiar la puțin timp după publicare. Și, în al doilea rînd, pentru că *arta scalpării* se citește și acum, ca și în anul apariției, cu sufletul la gură, aproape ca o poveste la care aștepți, cutremurat, finalul.

Pe filonul biografist al lui T.S. Eliot (de unde și pseudonimul autorului) sau al lui Robert Lowell (obsesie poetică a actantului liric), *arta scalpării* este narațiunea poetică fragmentară a ratării unui bărbat de treizeci de ani, pe fondul

plecării iubitei în Austria: „sînt amintiri ce vin în cercuri fosforescente / ca la cinematograf cînd se strică pelicula / colțuri rupte pe care n-ai unde să le lipești / de regulă le caut sursa fixînd un obiect / / dau peste imagini nasoale / amintirile urîte vin cu precizic de laser / pe cînd flash-urile cu o noapte de dragoste ori cu o sanie / sînt greu de reținut". O poezie de *flash*-uri, de fărîme de imagini sau de cuvinte, de piese disparate ale unui puzzle care nu se va întregi niciodată. Și totuși o poezie care disimulează un fir narativ și, implicit, o tensiune poetică ce acționează aproape ca intriga unei povestiri. Poezia din *arta scalpării* are forța penetrantă a unei imagini și precizia de scalpel a cuvîntului.

Textele se înlănțuie unul de celălalt, și, deși marcate de cifre romane sau de date calendaristice, toate alcătuiesc un macro-poem al disperării și al neputinței, al maturizării și al ratării, al stării de permanentă așteptare devenită, dintr-odată, starea de fapt a ființei: „cînd ceva se termină / ceva important / te simți neverosimil / trăiești în uluială ca după apariția unei farfurii zburătoare / sau a unui ou de pe pluto unele / rotițe se învîrt din nou / / în treacăt fie zis în instrumentele de suflat / tre' să respiri altfel nu-s bune de nimic". De fapt tot acest delir, de la un capăt la altul, este rezultatul unei proiecții parțial melancolice, parțial schizoide, a eului în așteptare. O așteptare care urmează, firesc, oricărui sfîrșit incert.

Treptat, așteptarea devine superfluă, iar dacă eul insistă în permanentizarea acestei stări, procesul se mecanicizează. De aici și pînă la „rugozitatea" textelor din grupajul *date personale* nu mai este decît un pas. Linia biografistă se păstrează, însă rotițele nu mai pun în mișcare întregul organism cu aceeași vitalitate narativă. Undeva, în măruntaiele poemului, s-a produs o ruptură cronică, profundă, care nu mai poate fi măsluită. Este semnul desprinderii de propria „manieră", semnul că poezia lui T.S. Khasis se îndreaptă spre alte orizonturi decît cele frecventate pînă de curînd. Și această nouă direcție lirică se întrezărește în poemul care închide volumul, *robinson și-a plătit întotdeauna datoriile*, o fantezie alegorică care asociază eul liric al *artei scalpării* cu personajul lui Daniel Defoe: „apoi i-au găsit vechiul ford pe pod, / cu motorul pornit / vechiul ford negru cu un început de rugină / în care tînărul robinson / punea la cale excursii partide de vînătoare căsătorii cu / tinere din auckland / tînărul robinson care nu exista decît în mintea / lui robinson la 50 de ani: / robinson pe scări cu capul plecat / robinson într-un palton abia cumpărat / călcînd cu o anumită grijă pe nisipul plajei cu pantofii lăcuiți".

Suicidul simbolic din acest ultim poem este, se pare, singura cale întrezărită spre a curma chinurile așteptării. Tot așa, așteptarea noastră, a cititorului, este

frîntă de închiderea bruscă a copertelor, de existența bruscă (și neînchipuită pînă în acest punct) a unui „final" dramatic ce transformă estetica fragmentarului într-una a premoniției și a semnelor de tot soiul (durerile „din plex", votca, „poemul cu sconcși al lui lowell").

Iar dacă volumul *arta scalpării*, prin deschiderea „șlițului către răsărit" ne inducea palida posibilitate a ascensiunii, *pe datorie* își închide, aparent ermetic, autorul-personaj în operă. Încet-încet, o dată cu republicarea lor (aproape ritualică), poemele lui T.S. Khasis se transformă în legendă. Cu toate acestea, nu înainte de a ne anestezia toate simțurile.

Pentru că, la fel ca și Robinson, T.S. Khasis își plătește întotdeauna datoriile.

Oana Cătălina Ninu

I.

ți se dezlipește pielea de pe palme
unghiul bărbiei față de piept
se-nchide
săptamînă de săptămînă cu un grad

și eu
nu-mi mai amintesc mersul tău
poate nici nu vreau să mi-l amintesc
poate o să-ți spun că nu vreau să-mi amintesc
micile tale evantaie de urîțenie

poate o să-ți spun cum se vede cerul de-aici
și
asta să ne încălzească
așa cum ne-am încălzit într-o iarnă în magazia mălinei
pe malul drept al someșului

azi mă uit în oglindă și-mi spun că
asta nu-i totul

pocnetul moale undeva în plex
dețin un plex
încă nu am o bibliotecă nici măcar două sute de cărți am
un început de prostată și-o mașină de scris fabricată în '75
țăcănitoarele înțepături în treizeci de ani de derută
țac țac țac țac khasis adevăru-i că nu poți scrie cînd vrei
nici nu te preocupă soiul ăsta de evoluție

II.

și

frate-meu dacă nu era schizoid ar fi
băut martini cu măsline pe-o terasă din new-york
frate-meu umblă nopțile pe
coridoarele de la ospiciul mocrea și
face pe el de frică
din cîte știu se oprește crud
exersează vorbitul de unul singur și toamna cîrduri de păsări se
odihnesc în parcul ospiciului și dup-aia migrează
în vest spre țările cu temperaturi mai ridicate decît în românia

(21 februarie)
doi ani la rînd am trimis scrisori
tipei pe care o iubeam
am rămas cu creierii vraiște
ea a rămas în austria
îmi dă mesaje cam o dată pe săptamînă

– scrisorile tale sînt atît de feminine. pentru că ești bărbat ?
aici am de toate, viața-i mișto și-mi place de heider. dă
și tu la o facultate ca oamenii și nu te mai lăsa
impresionat de documentarele cu maimuțe si de piesa
aia a lui pearl jam – *alive*. așa o să-ți crească barba
ca la scriitori și nu mă mai ruga să revin că
nu mă întorc. auf wiedersehen.
sms-ul ei nu m-a ucis dar m-a durut undeva în plex
m-aș fi bucurat să mă doară altundeva –

unde-i fata aceea conducînd un cadillac
cu portbagajul plin de săculeți cu dolari ?
s-ar putea
să oprească pe-aici și să mă invite în mexic...
am închiria o cameră la un hotel de epocă
și

în loc să vizităm ținuturile machu picchu
am bea tequilla și am privi el cielo infiltrîndu-se sub
veranda noastră...

III.

pete vechi de mîncare și alcool pe genunchi pe
manșete petele cît lentilele poștasului care seamănă cu cehov
pata în general
peste bolboroseala tramvaielor peste muzica ambulanțelor
și-al mașinilor de poliție
în luciul posac al tejghelelor și-n
viitorul meu poetic
micșorat în alimentară printre rafturile
încărcate-n prostie cu pîini
sticle cu gît sticle fără gît
pulpe de pui biscuiți așteptînd restul
aud cum vînzătoarei maricica
îi zornăie monezi în pîntece

în salonul nr. 9 laur e-n stare să urmărească
prin grilaj un smoc de iarbă pînă cînd
zilele pălesc în norișori cloroform

IV.

e răcoros să-ți închipui o
verandă în mexic o șatenă bînd cot la cot cu tine
un cadillac și briza
umflînd puțin perdelele
ea chiar să te iubească sau măcar să-ți spună
că ar vrea o cină ușoară
și cadillacul să fie parcat la vedere curat ca luna
lucind pe capotă
ar putea fi partea calmă a lucrurilor
singura parte

în semiîntuneric felia de pîine unsă cu unt

dum –
rahat : singur frunzăresc un *ökm*
dup-un minut forțele mele domestice-s prelinse pe covor
și-s vlăguit incapabil și inexpresiv și flasc

pe la 5 a.m. neoanele spațiilor locative pîlpîie în pîcla orelor
mele întredeschise

am ajuns pînă aici...
eventual putința de a duce la bun sfîrșit un tratament
antiparazitar
grăsimile alcoolul și orice fel de comunicare
trebuie suprimate fără reținere cu două zile
înainte de începerea tratamentului pentru că
ficatul și mintea și...

în '92 am intrat la psihi
ești terminat băiete nu-i așa ? ah copilăria mea asexuată
o căcărează o cacealma ca-n filmu'
cu redford & newman &
să înaintezi... o-nvălmășeală dom' doctor și-i și periculos
fiecare pacient posedă o sensibilitate particulară de altfel

felu' în care las urme... o treabă urîtă de șofer beat
cel puțin acum cînd firul de continuitate și consecvență
a plesnit

știi tu : partea aia mică din creier care nu gîndește pînă la capăt

v.

(23 februarie)
m-am trezit cu aceeași față și m-am simțit
ca atunci cînd în zăbrani doi inși mi-au stîlcit mutra
dar n-au schimbat-o

un boxeur cu prosop și pungi de gheață
abandonat în vestiar

cel mai scîrbos lucru
mai scîrbos decît tine însuți
e de ex. să-ți dai seama că șirurile de oameni
nu se mai termină sau să ai senzația tembelă că
ziua aia a meritat osteneala să ieși din casă

pulberea zilei
la suprafața dură a lucrurilor personale

seara m-am înscris într-un partid pentru șase beri
ajuns acasă am dat drumul la radio și am citit
un poem cu sconcși de lowell
am plîns vreo zece secunde
am rîs cam tot atîta
și nimic nu era adevărat
doar prosteala ce-mi era cumva de folos

și
din nou acasă încărcat de toate alea într-o noapte
cu radioul la capu' patului

la telefon mi-a zis că și-ar da viața pentru mine
am ascultat-o emoționat
deși nu doream să dea cineva ortu' popii pentru mine
mai ales ea
și am crezut-o așa cum o credeam pe maică-mea
toată dragostea mea rezistentă antrenată

era acolo pe fir

cînd am recitit poemul cu sconcși al lui lowell
mi-am amintit că prima noapte în care am descoperit
că sînt singur
s-a petrecut într-un bloc de patru etaje
într-o baie
atunci s-a pornit mașinăria
pe întuneric
sub
luna de culoarea urinei

VI.

tre' să-mi schimb buletinul să-mi instalez
dinții lipsă tre' să slăbesc
să rezist fără să-mi pese tre' să-mi
fac o asigurare pentru ziua cînd voi înnebuni

știi
eram în parc mă gîndeam că e simplu : să fuți să bei să mori
dar totul se complică
parcă ți-ar pune cineva un cod greu de descifrat
sub nas
și unele săptămîni devin dezolante
și tu de nestăpînit

apoi au venit agenții
am făcut ☮

nu era nimeni prin preajmă
să mă scoată din rahat
m-au pus să mătur tot parcul
dumnezeule mi-am zis
poate mă angajez măturător de parcuri
dar nu
eu am măturat doar acel parc
muncă în folosul comunității lipovane

două ore am strîns frunze pahare de unică folosință
tampoane o pereche de chiloți bălți de vomă mucuri
de țigări (le-am ales pe cele mai lungi)
căcați de cîine cutii de bere cartele

pace-domnu-agent-pace
– pacea-i un efort al limbii
dă-i înainte fraiere

apoi a aterizat o pasăre mică pe o bancă și imediat

a venit o femeie s-o hrănească
firimituri de pîine vreo două felii
după ce femeia a plecat
a trebuit să mătur și firimiturile și pasărea mică
și am măturat

VII.

știi
cred că nu o să ajung niciodată în mexic sau în argentina

presupun că doar spaima se rostogolește în cutia craniană
și asta e de ajuns pentru a răspîndi
un iz de insectă trecută prin rîșnița de cafea – din greșeală

și tot din greșeală
într-una din nenumăratele reîntoarceri în locul unde mă hrănesc și dorm

voi găsi un briceag ultrafolosit
s-ar putea să-l iau cu mine și să-i găsesc un loc la vedere
printre celelalte lucruri personale

(nici o legătură cu seria de identitate
G.K. nr. 728585)

în pozele din buletin arătăm a infractori periculoși

m-am uitat și eu la mine în acte
n-am făcut mare brînză
morții au și ei acte animalele casele toate-s înregistrate undeva

tre' să existe în vreun dosar în vreo condică o semnătură de-a
tatei ce confirmă că el este tatăl meu
iar eu sînt fiul lui

de la umeri în sus
gîndește-te că arăt ca un aeroplan descoperit în junglă
sau un poster cu niagara într-o vilă fără tablouri cu președinți
fără fotografii de familie pe șemineu fără canari

un detaliu plat la naștere o ștampilă și la sfîrșit
ultima ștampilă

cîte sa fie ? zece douăzeci cincizeci
înghesuite ar încăpea pe o frunte sau pe un plic
ștampila de la maternitate ștampila poliției ștampila biroului
forțelor de muncă ștampile pe diplome ștampilele de la școală
de la primărie de la administratorul blocului de la renel
de la centrele de recrutare ștampile de la doctori ștampile
de la poștă...
uneori am chef să le aplic cîte-un pupic să le ling
cu dragoste iubita mea cu poftă dulceața mea nemuritoarea mea
scumpetea mea
aura certificatului de naștere
ștampila certificatului de deces

VIII.

(4 martie)
laur a avut mereu suplețea
de a se închipui medic la new-york
cu stetoscopul la gît ca o medalie prin
central hospital căsătorit cu o mulatră amanda
sau sally sau jane
seara pe străzi păzite
în cea mai păzită țară din lume o dată pe lună la statuia
libertății în week-end spălatul mașinii și-un telefon acasă
ce mai faci tată ? pe cînd un nepot fiule ? și tot
soiul de zaharicale ce te fac să pleoscăi de fericire
și să nu regreți mare lucru și să vrei ca echipa new-york knicks
să cîștige la mare luptă finala n.b.a. ceva de
povestit fiului tatălui mamei fratelui ceva de povestit fără
răsuflare gesticulînd în mijlocul familiei

în fiecare zi își mușcă buza inferioară...

omule
eram în personalul de timișoara
singur în compartiment
cu trupul ca un sac de clei îngrămădit pe banchetă
cu figura purpurie
porțiunea cea mai dificil de întreținut
cam răvășit omule un caz deja clasat
înghițind propriile porcării și pe-ale altora
ros de o bacterie necunoscută
urmărind lanuri case cosași cai turme de vaci turme de oi
și multă liniște topindu-se pe șine
laolaltă cu îndemnurile de-a avea o viață profesională

o acută lipsă de voință
nici o țintă
sau o foaie matricolă de pus la sigur în sertar

deși-s în stare de multe
afecțiune pentru un macac remușcări
digestii sănătoase dublă personalitate
plictiseală

omule
sînt în stare să trăiesc suficient pentru a-mi răzui păcatele
deși n-ar rămîne decît zăpăceală și exigențe zugrăvite
sub fusta unei adolescente –
și mila celorlalți

și bonusurile : un loc în tramvai reduceri la tratamente cu nămol
reumatism picioare ca două ghiulele
spitale și pensia pentru
o groapă

nebunii îmbătrînesc mai repede
vreau să zic că nu-i ușor de suportat să te trezești
că nu ai un stetoscop la gît ca amanda sau sally sau jane
te adoarme cu-o injecție și dup-aia te pipăie că
medalia e-o dîră de vomă că taică-tău nu te-a sunat
de opt ani că echipa de baschet din new-york
nu a cîștigat titlul n.b.a. și că pînă la urmă
membrii familiei nu vor scăpa vii
și cunoștințele lor nu-s impecabile și că
ce-i mai nasol e firesc și natural

IX.

știi
la cîte-o mahmureală din aia de plumb
aș vrea să mă transform într-un obiect de artă
unul reușit
elegant
să zicem un falus o sărbătoare falică
pentru tipele cu bani
sau să mă transform într-un obiect de decor
o vază ondulată
pe-un balcon în buenos aires
căreia i se schimbă apa
zilnic

ieri –
puiule, îmi pare rău. mi-am analizat sentimentele și cred că
ar fi mai bine să ne despărțim. nu de tot. ne vom mai
vedea dar mai rar. bani îți mai trimit din cînd în cînd
nu te las baltă ich liebe dich. auf wiedersehen.
sorry pentru avort.

copiii pe care i-am văzut astăzi au fost urîți și stupizi

la casele de amanet nu mai aveam ce să mai las
așa că m-am dus pe malul mureșului
am lansat la apă bărcuțe de hîrtie
am citit cortazar și am mestecat fire de iarbă
tot aia
a venit vara
a trecut un tren
a venit proprietara după chirie și chei
i-am dat cheile

m-am uitat în jur
sînt mulți sînt prea mulți

la noapte totul va fi pe datorie

m-am uitat și la cer
m-am simțit în avantaj față de vaci
vacile nu văd niciodată cerul
poate-s în dezavantaj
era un cer mat altfel decît la mine-n cap
cerul din cap năvălea în sufragerie pe urmele unei fete
bronzate cu un bax de bere în brațe
beam bere făceam dragoste
iar beam iar dragoste

ăstălalt cer... doar că mă zgîiam eu la el
eu omul
tu cerul
tu cerul
eu omul
două avioane pe zi
între noi

x.

vineri –
înger îngeraș te doare-n cot
de mine ? dacă da îți voi
scrie sute de versuri cu rimă
sentimentele mele condimentate se vor prăvăli peste-o
omletă cu șuncă poate
îți voi citi lăcrimînd povești de dragoste scrise
de gospodine ce visează
să-și cumpere într-o bună zi
un vibrator afro-american
mic-dejun zîmbăreț cu zodia noastră imprimată
pe cana de cafea cu
drapelul nostru înălțat pentru prima
oară în țara caprățap
în roșu galben și albastru

XI.

laura meine liebe cînd
a plecat era o iarnă ce se scurgea pe îndelete
pe sub motoare-nroșite
ada a rămas lîngă mine vreo săptămînă să mă
consoleze cu rîsul ei isteric cu
nebunia ei fixată pe ticăitul unui ceas de porțelan
reprezentînd un pui de găină
eram secătuit de puteri și ambiție
o caroserie pe butuci
gata să fie dezasamblată

era perioada mea de veghe autentică
lîngă ada colcăind beată în pat năpădită de coșmaruri
luînd decizii tari dar de fapt neștiind ce să fac

prima înfrîngere serioasă

așa că am continuat
am vizionat documentare despre maimuțe am băut vodcă apă și
bere
am urcat saci cu lemne am fumat am trimis scrisori
patetice în klagenfurt am simulat stoicismul tradițional al
familiei pe linie paternă am pălăvrăgit cu domnul administrator
despre dificultățile traiului la bloc și m-am
pregătit pentru șpițurile-n cur ce aveau să vină

la fiecare convorbire telefonică mă întreabă cum mă simt

– ești bine puiule ? cum te simți ?
de fiecare dată mormăi un răspuns convenabil
ceva fără cap și coadă o aiureală și
îmi dau seama că n-o să stau niciodată
cu celalalt telefon la ureche ascultîndu-mi fîstîceala
spunînd cu un ton de speaker t.v. că nu vrei să
ne întîlnim

se pare că am cancer
inventînd ceva care s-o îngrijoreze să-i stîrnească partea
de mamă devotată și iubitoare
sînt îndeajuns de îndrăgostit ca s-o fac să creadă
an de an că am cancer
îndeajuns de disperat

la petroșani era să se mărite cu un rocker local
eu așteptam în scara aia cu becuri furate
jumate viu jumate nu știu cum
și locatarii care urcau sau coborau
urcau și coborau pe pipăite
după vreo două ceasuri devenisem un punct de reper
nu mă întrebau nimic
îmi atingeau creștetul capului cu degetele
și-și vedeau de treabă

oricum
ea pînă la urmă a venit cu mine
cu adevărat regretele ne împing bărbiile-n piept

o frunză cade pe capota unui merțan
rămîne acolo
ruginie ca berea
cînd demarează
o ia vîntul

XII.

îmi repet că treaba cu scrisul la două noaptea în
dormitorul unei femei cu nouăspe ani mai mult decît vîrsta
mea oficială
are ceva de tablou de 1.000.000 $
cu autorul mort

o moale și nesfîrșită trîndăveală
așa cum cineva declară că susține democrația
sau că țintește spre vîrful unei cariere care să dea
pe din afară de respect și voință

pe o străduță realizam că nu mai am rezerve
antipatii sau puternice porniri de solidaritate
în schimb o pașnică lumină de culoarea caramelului se
revarsă din vitrine
un corp difuz împrăștiind amărăciune să zicem că
eram aproape de-o-mpăcare măreață cu mine însumi m-aș fi
decorat pentru asta mi-aș fi adus omagiu
dar nu
mie îmi trebuiau finisaje afective tencuieli mentale în
drumul glorios către marea finală

acum pot reflecta la asta
fără să mă simt deplorabil așa cum
după o vreme celulita tristă a feselor consoartei
nu-ți mai dă frisoane și ei nu-i mai pasă de burdihanul
pe care îl porți dezgolit de la baie la dormitor și retur
sînt convenții mai de neînțeles decît
între doi oameni care pretind că nu pot exista
unul fără celălalt
și și-o spun de zece ori
pe zi

XIII.

saturday –
la fereastră rontăi dus de val o bucățică de napolitană

alaltăieri am cerut o reducere la chirie
mi s-a spus să-mi văd de rontăit de beții de versuri
îndepărtează grăsimea 100%

o pot duce în felu' asta multă vreme
între frigider și aragaz și resturi ce încă mai mișcă și-și bagă
picioarele în strîmtele mele încăperi prost articulate
cu efectul pe care o stradă desfundată îl are asupra
unui cortegiu funerar
am coborît după țigări și salam
e important dacă pot cumpăra țigări și salam
și după ce le îndes în plasă
pot fredona *alive* și să fiu sigur că
o să ne zguduie un cutremur de 7,9 pe scara richter

sau cum poți accelera
toropit de neputință fără să te duci la fund

după ce proprietara a ieșit am deschis ușa bucătăriei :
ce-i de făcut ?
nu era nimic de făcut

poți încurca multe aflînd săptămînă de săptămînă
că depinzi de un bilet de autobuz de diploma
de bacalaureat de femeie de cît le-a mai rămas
de trăit proprietarilor de-o rudă de salam
de trecut
poți să te rupi cu...

știi
cînd eram sportiv la un club de judo din lipova
suportam înfrîngerile fără să plîng

nici nu știu de ce îți spun chestia asta

de la un timp...
în locuri diverse
de pildă cînd stăteam pe wc

o muscă grasă-verzuie nu-mi dădea pace
și eu nu reușeam s-o plesnesc
n-a fost ceva zgomotos
un robinet prost închis, o gaură în țeavă astupată cu o cîrpă
știi
cred că am nevoie de o bîtă de baseball
mi-ar face bine să mă plimb pe străzi
cu o bîtă de baseball pe umăr

pînă la șaișpe ani cei mari traversau
încontinuu raza mea vizuală
nu mă tulbura nici o față
gîndește-te ce mi s-a întîmplat de cînd profa de tehnologie
m-a invitat să bem o vișinată împreună
sînt o copie a acelor fețe continue
revăzută și adăugită

fața polițaiului pronunțînd răspicat : în mureș acolo s-o cauți
pe curva cu care umbli
fața adei zdrelindu-și venele cu un
capac de sticlă de bere cînd mai avea un pic și o mierlea
lîngă cișmeaua din piață
fața fratelui inocențiu traversînd
curtea mînăstirii de la nicula fața laurei după primul avort
fața casierei de la renel
fața directorului cînd m-a exmatriculat

probabil unele se dedublează în oglindă

XIV.

(august 2005)
la frate-meu șansa e ca un bărbos serios în halat alb
să vină la serviciu bine dispus

o altă șansă soșește într-un plic mare alb și ăsta
cu ștampila ministerială imprimată în dreapta sus
într-o zi n-o să mai vină

cînd ada a rămas însărcinată cu un ieșean ce-a plecat
să bea în valencia
lumea a zis că-i o șansă
și ea a zis că de ce
nici nu știe cum să-l boteze pe micu'
dacă se va naște că totul se poate termina
cum a și început : într-o gaură

șansa mea a plecat în austria via budapesta a avut o șansă
de șaizeci de ani cu două mașini una mare cealaltă normală

cînd și cînd
șansele cad lunea într-un pachet picat din cer ori într-un pachet
expediat din occident

o perioadă vei lupta exemplar
înfruntînd ceea ce-i de înfruntat
rămînînd în picioare
însă
pe măsură ce tot mai multe bucăți din viitor o iau razna
mai multe lucruri se-mpuținează tot mai repede
și iau distanță :
dinții mușchii partidele de sex somnul metri pătrați
renumele local grădina curiozitatea...

probabil că melancolia vine din obișnuința de a
lenevi cu mîna în dreptul inimii

în august pe-un șezlong cu scrisorile favorite
dintr-o relație ajunsă la finiș

candy boy sub brazi electrici...
bine ai venit acasă fiule mă întîmpina tata
și vedeam stele verzi
așa că am dat de laura meine liebe
la cluj ne-am cheltuit banii pe un the best of jimi hendrix
un free și o vodcă
ea dintr-un entuziasm pe care știa
că n-o să-l mai trăiască vreodată mi-a zis
hai să ne întoarcem în bezna din camera de hotel și
să ne-o tragem sub brazii ăia electrici
am fost mai fericiți
decît la-nvierea anuală a lui iisus cel mai bun salvamontist
din toate timpurile
cîndva îmi scria cu scrisul ei lăbărțat
că e fericită că are șansa neprețuită de a mă
cunoaște că eu sînt șansa ei a vieții ei
ce-i drept cîndva ne durea-n paișpe de restu' și de altele
e plăcut să afli că la un moment dat ai fost șansa cuiva
că-n jurul tău se învîrteau aspirațiile și obsesiile cuiva
asta-i una din șansele acelea rare
și dac-o prinzi cum trebuie te-ndrepți ușor din spate și umbli
ca un șef de trib
dacă ține mult începi să urci să faci gimnastică la înălțime

un tip în costum și cravată
de la martorii lui iehova
mi-a zis să nu mai întîrzii să-mi caut mîntuirea ca să mă
pot înfățișa curat ca apa plată
a făcut comparația asta crezînd că beau apă
și dacă o s-o caut voi fi unul dintre cei aleși pentru rai adică
bătrînețea îmi va fi o pistă de pe care voi decola încoronat
cu tobe fanfară și cor

și nopțile n-o să mă mai trezesc atent și înstrăinat
gata să renunț

o să-mi iau un costum și-o cravată
mi-ar plăcea să ajung un amoraș din icoanele
catolice care se vînd la tarabe de sf. maria la radna
unul grăsuț proaspăt îmbăiat
pudrat și senin
aș cîntări douăzeci și unu de grame
aș fi mai ușor decît o conservă de carne
și nu m-aș gîndi că-i adevărat

xv.

știi
cînd inima mea senzațională își face loc
se aprind deodată sute și mii de beculețe
dezacordat mă-ntorc pentru a nu ști cîta oară acasă
mănînc un sandvici bucuros că ceilalți nu-l mănîncă

ceva în genul unui dop scăpat pe jos și uitat acolo
sau pe o bancă privind niște puștani șutînd într-o minge
sau
pe aceeași bancă
privind de data asta norii ce se deplasează
către bombay

știm amîndoi că nu o să mă plimb niciodată prin arad cu o bîtă
de baseball pe umăr...

acum
cînd scriu rîndurile astea
parcă m-aș pișa împotriva vîntului
de fapt pe patul de moarte o să conteze doar cît voi fi de
bolnav sau cît de bătrîn
cea mai mare dorință a mea va fi să pot merge
pe picioarele mele pînă la budă
să fiu în stare să mă șterg singur la cur
nu-i un final prea spectaculos
nici festiv
muzica masa și băutura-s după
sînt destui care pe patul-canapeaua-divanul
de moarte vor o coroniță o diplomă și o scrisoare
cu felicitări pe o tavă
unii s-ar mulțumi și cu o mențiune

morții pe care i-am văzut erau întinși cu o stîngăcie
de bărbie ponosită îndoliată în vitrină
n-a înviat nici unul –

dacă s-ar descoperi un medicament antibătrînețe
ne-am mai dori copii ?
laur crede că nu –
am construi în draci
dar poziția pe closet ar fi tot
cea din zilele noastre cum neschimbată
ar fi și precipitarea cu care ne dezbrăcam siguri
că ne vom regăsi în paradis și la intrare vom citi din mers :
...AND PLEASURE FOR ALL

odată la lipova am rămas pe pasarela am urmărit
marfarele o cutie de carton
dusă de vînt printre șine

o femeie cu tocuri
bocănitul lor pe peron și-o lună perfectă dintr-un film de
dragoste american
luminile gării erau
stinse ca-ntr-o casă memorială
mai pune la socoteală și o cameră undeva în oraș
în care nu aveam nici un chef să revin

cîteodată simți că ești acolo unde ești
din neatenție
sau mai bine zis că ai nimerit aici
dintr-o prostie – în offside și

că ritualurile tale
ies zilnic pe porțile unei fabrici
cu un termen de garanție fix

inevitabil a doua zi proprietara o să-ți ceară chiria mai devreme
decît era stabilit sau un bou
o să aibă toți banii ca să cumpere
locul ăla-mputit și tu vei trece prin experiența de a fi un ins

evacuat și mahmur la doișpe fix cînd alții își iau pauza de prînz
o poate păți oricine
un bătrîn controlor cfr
un bărbat de știință sau un camionagiu întrezărind șoseaua
printre pulpele unei stopiste cu rochia sfîșiată

XVI.

khasis
piesele tale sînt așezate anapoda
în fața unui elev
mestecînd sandviciul colegului premiant

e vremea să mă adaptez

uneori mă deplasez de colo-colo
ca un cetățean relaxat
uneori îmi plouă pe hamburger dacă am unul dacă plouă
dacă o domnișoară îngînă un cîntec pe-o terasă sub o umbrelă
enormă și soarbe cu paiul un cocktail de toamnă
mai încolo sună mobilul
și răspund și vocea ei mă anulează încă o dată
îmi dau seama că obiceiul ei de a-mi povesti coșmaruri ne debloca
astfel interioarele deveneau mai fastuoase ca să zic așa
era potrivit marșul nupțial înainte s-adormim ca desprinși
dintr-un concurs t.v. – perechea de pe locul întîi
deși...

– ich liebe dich, ich liebe dich, dar dacă m-aș întoarce la tine
am duce-o tare rău și eu nu mai vreau asta. m-aș sinucide
să trebuiască să lupt din nou pentru amîndoi. mai scrii ? auf
wiedersehen.

de cîte ori ies noaptea în curte la o țigară și văd
calea lactee și alte stele din cosmos
îmi pare rău că nu mă cheamă gagarin
îmi pare rău că nu pot să-i spun
doamna gagarina
cum vă simțiti astăzi ? o
plimbărică pe lună o vizită la stația m.i.r. un cîntecel intergalactic ?

ești o nălucă miene liebe ești o nălucă supraîncălzită vara într-o
coșmelie unde se prăjesc gogoși –

draga mea
nu sîntem singuri
poate că între noi așa...
se risipiră atingerile altora
noduri zodiacale
să ne urîm puțin
dar singuri nu sîntem

am scris asta pentru tine

cînd îmi vei deschide o voi
avea deja înarmată cu mii de omuleți agresivi
mă întreb dacă or să mă țină balamalele pînă la tine laura
mă întreb dacă voi fi destul de bun for your pussy laura
mă întreb dacă nu ar fi mai bine
să intru la atlantic
pentru un păhărel

XVII.

astăzi sîntem în 06.08.2005 – de ce ?
pînă la urmă mi-am cumpărat brînză topită și un corn
le-am mîncat lîngă clădirea unde cetățenii
se acuză oficial
brînză cu aromă de șuncă
staniolul l-am aruncat și cînd
l-am aruncat a plutit ca un porumbel răutăcios
ce-ncepe să croncăne
nu-i a bună
patruzeci și șase de mii de lei ce nu-mi părăsesc mintea
poate mintea mea e-un porumbel răutăcios
un porumbel croncănind
străbătut întîmplător de soare

după ce a închis telefonul am realizat că nu o să apuc timpurile
cînd speciile vor procrea pe lună
m-a inundat liniștea
ca și cum prin vene mi-ar fi curs cremă de ciocolată

prin vene mi-a mai curs cremă în clasa a patra
am luat nota 10 la istorie la caligrafie la vocabular și la geografie
a curs repede
pen' că babacu avea probleme la unitate și s-a oprit la braserie
îmi place cum intră lumina
prin storuri
intră atît cît să nu clachez
îmi pot contura în cap o figură plăcută
o pot șterge cînd mă satur de ea
suflu fumul prin storurile întredeschise palele de vînt îl trimit
înapoi în cameră în file călduțe
printre lucrurile personale
nu-i ceva grozav
nici viteza luminii nu-i grozavă
fantoma mea nu va avea pe cine bîntui –
o fată cu un pudel la plajă o rudă îndepărtată...

o fantomă furînd cearșafurile din curțile cetățenilor
aproape că mă înduioșează
dar e vorba de mine și...

am scris într-un pom că uneori cînd mă trezesc
mă simt o colibă de plută în zori și nu știu mai ce

mai nou cînd huruitul unui tractor sau un țipăt mă trag
afară din somn
am senzația că fac ceva în plus

se repetă cînd duc lingura la gură
și supa mi se prelinge pe bărbie
îmi tremură mîna
se repetă la orele dimineții cînd mă-mpiedic de-o piatră
și-mi doresc ca lucrurile personale să fi fost altele
să fi fost altfel împărțite altfel grupate

patru zile pe săptămînă le pierd încercînd să m-adun
din regrete și uscăciune și
mă aleg cu zece minute de ură

am aici pe masă la 4 :35 p.m. un pachet de țigări bune
mobilul cărțile lui v. leac un număr din rev. *ca și cum*
un cărțoi despre tancuri pixuri o zaharniță două cutii goale de bere
și caietul în care scriu mai am treizeci de ani și
125.000 de lei și tre' să mă decid între țigări și bere

deși sîntem în august
e frig o lamă încălzită la brichetă ar intra aici ca-n brînză
într-o oră tre' să despoi o coșară de porumb
în vreme ce bunu-meu zace în pat și
nimeni și nimic nu-l mai poate scăpa
ultimele zile dintr-o viață călcată de nesănsă
ca atîtea altele

din care nu vor rămîne vorbe de duh
în care nu au fluturat eșarfe multicolore
cel mai bun lucru pe care l-aș putea face pentru el
ar fi să scriu o pagină despre însușirile creștine ale unui cal de tracțiune
de cîte ori îl zăresc afundat în perne irosit
cu wc-ul improvizat la mai puțin de 2 metri de el
știu că se simte ridicol și umilit
ca o femeie violată dictîndu-și declarația la poliție
într-un birou împînzit de masculi veniți s-o vadă
șușotind excitați

problema-i că într-un fel
zilele mele au ajuns din urmă zilele lui –

aștepți să se ridice bariera
și trenul care tre' să treacă nu mai vine
cei din spate claxonează
și îți trece prin cap că sfinții se aseamănă cu un bolnav
de t.b.c.
și dacă ai intra în clipa aia în spitalul județean
i-ai zări întinși prin saloane
epuizați bîlbîiți și năuci

am ales să păstrez 90.000 lei pentru un bilet pînă la arad
de restul mi-am luat un pachet de țigări de calitate superioară
și-un plic de cappuccino
mă simt mai în siguranță decît ieri
felul în care înaintez devine comun
mă pot compara cu un vecin
haios
care atunci cînd se urcă în tractor
parcă ar intra în academie
nu-mi displace imaginea asta
niște sandale și-o salopetă n-au cum să te încurce

(7 august)
așa cum înfrîngerile tale nu-i încurcă pe alții

o să-mi văd bătrînețea scurgîndu-mi-se din zdrențe ? o
să-mi pierd vremea cu alți bătrîni tremurînd
împreună molfăind împreună ? în zona mea de protecție
îmi voi trage ceasul după ora exactă de la radio ?
fii sigur că o să ai tot timpul din lume ca să-ți dai seama
ce nu a funcționat cum trebuia

XVIII.

(8 august)
beţivii-s totdeauna îngăduiţi şi scuzaţi
ca şi cum ar purta într-un buzunar secret certificatul de deces
la un moment dat cineva se va strădui
o vreme să mai salveze pe cîte unul
de obicei o văduvă sau una divorţată ce se apropie cu paşi de
triplusaltist de menopauză
şi care orice i-ai destăinui va continua să geamă
la vederea unei stele căzătoare şi să creadă în
dumnezeu şi horoscop

oricum
cînd o să-ţi trîntească uşa-n nas să fii sigur
că are motivele pregătite dinainte ca tu să te naşti
pînă la urmă
tot umblînd să spui ce şi cum
ţi se vor trînti în nas mai multe uşi decît crezi
uşi din lemn de mahon uşi lăcuite uşi metalice
uşi mari impunătoare uşi văruite
la trîntire toate fac – bum !
şi-un
marş boule de-acilea ! ţîşneşte prin gaura cheii –
ai asigurat un fotoliu în memoria altcuiva rîndul întîi
şi poţi sta cu mîinile în şolduri cît vrei
un exponat reutilizat într-o expoziţie estivală –

m-am urcat pe o masă de carne de patruzeci şi nouă de ani
m-am ales cu un ion pillat editura minerva bucureşti 1975 cu
poezia americană modernă şi contemporană editura dacia
cluj-napoca 1986 în traducerea mircea ivănescu şi cu
tratat de inspiraţie de marin sorescu editura scrisul românesc
craiova 1985 divorţată
copil de crescut fan paraziţii
pînă şi asta mi-a dat papucii –
m-a prins cu sandburg în geantă

ceva de ținut minte pentru o călătorie cu autobuzul
ceva de pus la păstrare pentru zorii ploioși
prelungindu-mi-se pe nasturii cămășii întocmai ca voma
unei beții interminabile
o dantelărie fierbinte ițindu-se din măruntaiele hipersolicitate
ceva răzuit
de pojghița cu care îndeobște învăluim o fată urîtă din trecutul
nostru recent
o față schimonosită atîrnînd greu în buricele degetelor
și-n toată țesătura porilor lățindu-se în propriul film de groază –

XIX.

da
cu mîinile în șolduri așteptînd duminica izbăvirii
răspîndindu-se printre lucrurile personale
un moment de bucurie
făcîndu-mi corzile să plesnească

mereu nu contează
cu porcăria aia rece rotundă din plex
sufocîndu-mă frica mă curăță
știi
apare o pocitanie și mă scuipă-ntre ochi :
n-ai să scapi idiotule n-ai să scapi...

xx.

(9 august)
am găsit un pumn de bănuți în buzunare
e singura mea ieșire n-am cui s-o spun

e bine să traversezi o săptămînă
fără să-ți treacă prin minte că ar fi cazul să-ți găurești țeasta
dar și caii se împușcă
nu-i așa ?

e bine să-ți aduci aminte cum mușca ea din măr
cu ochii încercuiți de poftă

e bine să ai un măr
să-l decojești încet în spirală
și să te gîndești la ea
sau să-ți imaginezi o pisică mov
torcînd pe sînii ei

te-ar putea vindeca
ai imprimat urme adînci meine liebe
urmele tale adînci fac parte din lucrurile mele personale
uneori mă înspăimîntă și mă zgîrie
mă dau afară din casă
mă tîrăsc spre
o găleată de vopsea izbită de un zid
mirosul gunoaielor arzînd la capătul grădinii

nu-mi doresc decît o oră extraordinară
aidoma clipei cînd te lasă o durere de cap în toiul chefului
și ți se înmînează cadourile și sufli în lumînările înfipte în tort

sau cînd pleci la mare cu un bun prieten

ar trebui să golesc dulapurile
și să-ți arunc hainele sau să le vînd sau să le dau foc

în mijlocul curții
după zece ani te strecori afară
cu o valiză din piele și o sumedenie de parfumuri
respirația copilului pe care-l doream încă mai aburește geamurile
dormitorului
o vreme ți-a crescut burta cît dumnezeu
și asta
îmi amintește de primul tău avort executat pe ultima sută de metri
la arad cînd nu deosebeam țipetele tale de țipetele
altor femei
toate țipați la fel
după avort aceeași față desfigurată și suptă
la toate ca la marțieni
pe autobuz cred că amîndoi voiam să facem
cale întoarsă
deși nu aveam nimic de recuperat nimic de pierdut

XXI.

știi
meine liebe
e bine că am fost perverși
iubirea noastră nu depășea la cîntar 100 de kile
o sută de hîrciogi striviți cu lopețile
o grămadă roșiatică
micșorîndu-se zi cu zi sub zumzetul mușteloR

acum facem curățenie
ștergem măturăm spălăm
frecăm dușumelele dăm cu soluție de dezinfectat dăm cu clor pînă cînd
încăperile vor străluci ca bucile unui nou-născut
și vor țipa de atîta strălucire
din prag cu mîinile în șolduri vom admira și vom fi mîndri
sînt tot atît de năclăit de dragoste ca avortonul nostru –

pe la 8 a.m. m-a trezit bunică-mea
să merg să-l ridic pe bunu-meu era doborît
în bucătărie în fund și plîngea
l-am ajutat apucîndu-l de subsuori și l-am dus la budă ținîndu-l de mînă
și-acolo lîngă budă s-a uitat la nori cu capul
clatinîndu-i-se și-a zis
s-ar putea să prind și ploaia următoare

m-am plimbat prin grădină pînă a terminat știind că ploaia
următoare va fi ploaia-lui-bunu-meu
așa cum pentru el ziua cînd s-a lăsat de fumat
a fost ziua-cînd-s-a-născut-ăla-micu

8:38 p.m. și-i cam așa:
scriu în camera de la stradă
nu știu de ce dar o fac
ai mei
s-au culcat
s-au culcat cu speranța că nu-i va mai trezi nimeni

am aprins becu'
ascult pearl jam
am senzația că abia am urcat la volan
că abia am pornit
îmi fac cruce
scaunul centura muzica retrovizoarea iubita
pedală în fund
spate în scaun –

plopii de pe marginea șoselei stau înfipți în pămînt
cum stau eu înfipt în propriul miros
lîngă o piscină secată

și imediat îl văd pe gruici în vara lui '94
întinzîndu-mi o sticlă cu rachiu de cartofi
la fereastra lu' dom' mitu
care și-a scos trompeta și cînta jazz
cît îl țineau puterile la 3 a.m. în centrul lipovei

din grupurile răzlețe de traseiste una ți-a făcut cu mîna
într-un mod special
căldura ei ar putea fi tămăduirea și limanul...

sînt amintiri bune precum o ședință de masaj
întîlnirile cu amicii din liceu sînt bune
lasă o pauză în interior
ca spațiile dintre strofe
mai ții minte cînd... mai ții minte aia...
și mergi unde ai de mers pe trotuarul cu lumină
expus la soare
și tu primenit
îmbunătățit pentru o oră două
uitînd să mai iei în seamă
adidașii scîlciați șosetele rupte nasturii lipsă
un țînc tîmp smiorcăindu-se după o-nghețată

un patruped cu bale la bot
grămăjoarele de coji de semințe din fața cinematografului sau
moaca tăiată de-un rînjet
care te-a văzut ieri în parc dormind pe rondourile de flori
chemînd și alte mutre
să rînjească
și să-ți umple hainele de scuipat

pentru o oră două
îți recapeți promisiunile
mari cît casa poporului îndrăzneala
încrederea eficiența

șoferul autobuzului chiar îți dă biletul și restul de bani
și ai tăi sînt încă
vii și nevătămați gătiți
pentru înc-o bucată de timp

o portiță
prin care poți ieși pentru mai mult de-o oră două
fără să patinezi
fără teama că te-ai putea deplasa înapoi
te uiți
în baie încerci robinetul la bucătărie umbli la butelie
arunci o privire prin scrumiere
lucrurile-s în ordine n-are cine să le deranjeze
sînt ale mele
sînt uneltele și podoabele regăsite zilnic sînt idolii
personali la care mă-nchin
inerțiile mele cîinii mei loiali sterilizați deshumații mei
trecutul meu neclintit stană de piatră
la care tot adaug
și pe care o iau de după umeri
în zilele și nopțile turtite
cînd nu mai crește nimic

XXII.

cruciulițele purtate la gît sau în urechea stîngă
nu mi-au răspuns

doar tusea mea se-aude-n cameră
mă zgîlțîie
cum face la mocrea
un pacient cu un pom abia sădit

nu-mi dau seama ce mă sperie mai tare horcăiala
bătrînului pe-ntuneric
de parcă ar încerca să spună ceva memorabil
și astfel
să-și hrănească agonia
burta mea îngrășată cu mici căințe burta mea
pastorală generoasă tot mai mult
un al doilea cap vorbindu-și sieși

melancolia turnată în laur o dată cu dozele de calmante
iluziile interminabile
revărsîndu-se-n torente cînd
ne uzăm
produsele ambalate în grabă
cetățenii violenți datoriile pentru țigări și bere
dumnezeu și lipsa banilor
acțiunile de descarcerare
propria fantomă...
toate astea nu mă sperie de moarte
doar cît să mă înșurubez
mai strîns
în instalație –

mașini rulînd pe roți de floarea-soarelui
e-un cadru acceptabil într-o revistă de benzi desenate
probabil că asta a fost imaginea
în care m-am retras

prima oară

la treizeci de ani – nu zic că înseamnă c-am evoluat –
mă retrag într-o garsonieră din buenos aires
scriu în spaniolă fumez lucky fără filtru
țin cu boca juniors și iubesc pe una maria

cînd garsoniera din buenos aires dispare
beau tequilla pe-o verandă în mexic –
îmi aleg locuri îndepărtate pe care le pipăi
le modelez din propria lor distanță –

îl aud pe bătrîn chemîndu-mă ca
de la doi metri sub pămînt
lungindu-mi numele la litera u
parcă vrînd să-mpletească un ombilic
de care să se agațe și să tragă

n-am cum să-nfrumusețez chemarea bătrînului

mă duc la el
îl aud
gîlgîind să îl
ajut să se ridice
gîfîielile lui
abia dacă mai fisurează atenția celorlalți
brațele lui parcă ar vrea sa moară cu mine de gît
se-ncolăcesc ca un cablu încîlcit
am grijă să nu-mi alunece
am grijă să nu-mi scape sacul ăsta greoi de
mușchi slăbiți și de oase tocite

deja scoate sunete de-nmormîntare

l-am cronometrat : șapte minute și doișpe secunde

de la pat la budă patru minute
pînă la masă

i-au trebuit optzeci de ani ca să spună
că-i degeaba
carnea se scurge fleșcăită într-o ghenă de gunoi
în vîscozitatea bolilor și-a fricii
în mai puțin de patru minute
tot ceea ce crezi că-ți aparține
se reduce
la un pat
îți ia din miros
îți ia din boală
îți ia din urină
îți ia din bătrînețe
chiar și după instalarea ta în sicriu
emană puternic –

stau cu coatele pe masă la 2 :40 a.m.
și încerc să învîng

XXIII.

(10 august)
cadavrul mamei
l-am perceput vreo două zile ca pe-un obiect nou în casă
m-am învîrtit pe lîngă el
l-am atins
după două zile
deși mi-am văzut de ale mele...
durerea s-a extins treptat
cînd n-am mai mîncat ciorbele ei
cînd n-am mai avut bani de țigări scumpe
de casete cu slayer și cu faith no more
cînd nu mai era cine să dea șpagă la școală...
m-am dat cu capul de pereți la propriu în niște
cercuri trasate cu creionul
și-am băut vin cu furtunul

treaba cu pereții nu se mai întîmplă
se observă urmele
cercurile revoluției mele –

la înmormîntare a fost și ioana
o colegă de clasă
despre care noi băieții cu coșuri și-n găoază
credeam că-i curvă
fata nu era curvă era dezvirginată
și răsfoia reviste deocheate ni le împrumuta și nouă
cred că i se făcea milă de noi
cînd o pipăiam în pauză

a venit îmbrăcată în negru m-a strîns în brațe și mi-a zis la
ureche că-i pare rău –
sîntem îndopați cu păreri de rău
ne pare rău și pentru o bășină –
am scos vin l-am băut
compasiunea ei era cu mult peste tristețea mea

așa că
mi-a oferit un sex oral
am văzut caru' mare și caru' mic în mijlocul după-amiezei
l-am văzut și pe pegas
grandios monumental
m-am gîndit că nu-i mare scofală o muie la moartea mamei doar că
preluam precipitat gesturile părinților
a fost cel mai frumos mod al cuiva de a-și arăta mila față
de mine
am suportat destul de demn scatoalca
venită de undeva de sus

zic „de sus" pentru că ne-a intrat în reflex să privim în sus
cînd ne gîndim la dumnezeu
de ce nu ne uităm în jos sau în lateral

după ce locul în care au astupat-o pe maică-mea a-nceput
s-arate a mormînt
m-au compătimit
bărbații mi-au strîns mîna și m-au bătut pe umăr
femeile au plîns și m-au îmbrățișat copiii m-au privit ciudat
numele meu era pe buzele tuturor
a doua zi m-au compătimit iar
mi-era bine
vreo patru sute de retine se umezeau instantaneu la vederea mea
vreo două sute de oameni mă compătimeau cîteva minute pe zi
laur a avut porție dublă
înnebunise la capătul grădinii cu ozzy dat la maxim
dar de el nu se apropiau
îl compătimeau de la distanță

tonul scădea
părerile de rău se șopteau
și fiecare se ducea în scrînteala lui

legăturile ocazionale
mențin o stare de siguranță
întăresc nu știu ce
probabil instinctele de apărare
sau tendința de a fi cît mai previzibili

XXIV.

7 a.m.
se intonează
imnul național
la radio și pe postul național de televiziune
unii îl intonează
în sufragerie

la școală ne puneau să-l intonăm în fiecare dimineață
după ce ne ridicam în picioare și salutam
buuuunăă ziiiiuaa
dup-aia din spatele catalogului eram întrebați dacă
ne-am curățat unghiile
uneori eram întrebați de-a dreptul dacă am venit la școală
la fel de tîmpiți ca în ziua precedentă
și toată clasa căsca gura:
NUUUUUU
și rîdeam
naiba știe de ce
mulțumiți

cînd murea cineva din familia unuia dintre noi
ne strîngeam și mergeam doi cîte doi la înmormîntare
mereu se găsea unul care să rîdă
rîdeam toți și ne dădeam coate
doar elevul căruia îi murise cineva în familie privea în pamînt în iarbă –
în cimitire iarba crește în voie –
destul de surprins cînd popa o dădea pe
...vecii veeeecilooor
la unii dintre noi buzele încă miroseau a lapte

XXV.

(11 august)
pe frate-meu l-am văzut
făcînd cuiva cu mîna la plecare o singură dată
urcasem în autobuz și-i întindeam șoferului banii
am ridicat privirea prin parbrizul nespălat
laur CU AMÎNDOUĂ MÎINILE tăia aerul ca o elice
își lua rămas bun din toți rărunchii
cred că aerul îi vîjîia în timpane mai tare decît o sirenă

mi-a povestit că urechile lui absorbeau zgomote scurte
din ultimul rînd de zgomote
de ex. o bucățică de var desprinsă de pe tavan
chestia-i că zgomotele se lipeau de timpane... sau de creier
cînd coboară noaptea la bucătăria ospiciului la un ceai
toate duduie

mi-a mai povestit
că cea mai pregnantă senzație e de aținpeală într-un subsol umed
dar mi-a zis
dacă ai libertatea să urli din cînd în cînd
nu-i chiar rău să rătăcești prin ospiciu
după cîteva urlete ieși pe arterele din new-york
alergînd în neștire și nimeni nu te mai poate prinde
de fapt nimeni n-are de gînd să te prindă –
în aceste citadele construite stradă cu stradă
parc cu parc zgîrie-nori cu zgîrie-nori
într-o bucătărie rece sau pe-un pat de campanie
oamenii trec unii prin alții cu ușurința unor corpuri de apă
o femeie de apă împingînd un cărucior de apă
într-un parc cu plopi și bănci de apă
sau să răsfoiești ziare de apă mi-a plăcut cum mi-a povestit
trecîndu-și dintr-o palmă în alta
o bilă de sticlă cu infiltrații roșii
la plecare mi-a dat mie bila

XXVI.

(12 august)
răsuflu printre mobile și încă mă expun
cu fazele lungi de melancolie
cu fazele scurte de înec
cu o geantă
cu niște nasturi
cu dantura spartă
cu nevroze
părînd că mă străduiesc
că intru în maturitate manevrînd din cabina unui buldozer
sau un ins călit de neajunsuri reparînd o chiuvetă

la clubul tineretului din lipova
îmi luam ceva de băut pe la prînz
unii deja beau unii își luau primul deț o dată cu mine
cînd și cînd din clopotniță bubuia ora exactă
așteptam să apară meine liebe în cadru
cîteodată îl așteptam pe stepan cu privirile țăndări

știi
dacă îmi imaginez o minge de celuloid
suspendată în aer pe un fundal întunecat
am un somn fără surprize parcă aș dormi într-o cupolă
printr-a opta am dormit în podul liceului industrial
scrisesem o compunere
fericirea de a fi fiu de comunist sau pioner
nu mai știu
ce mai țin minte e că în loc de preaiubitul nostru conducător
am scris preafericitul nostru conducător tov. N.C.
tovarășa profesoară costovici mi-a zis că-s o balegă
tata m-a caftit
am luat din cămară conserve și o sticlă de lapte
am dormit în podul școlii

azi m-am sculat la 3 :59 p.m.

egal cu rezultatele mele
mi-am fiert cafea am luat pe datorie două pachete de țigări
neștiind dacă voi avea cu ce să le plătesc
am citit poemul cu sconcși al lui lowell
îl citesc în fiecare zi de cîteva ori
am ascultat *alive* și deep
am văzut în trecere pe lîng-o oglindă ce am văzut și ieri am
strivit între unghii un purec

vreau o lopată de argint
cu care să-ntorc grămezi de euro
într-un dormitor de lux într-o bucătărie de lux
într-o sufragerie tapițată cu scene din *robinson crusoe*
într-un balcon închis cu geamuri fumurii
într-un cartier din buenos aires
visez și io ca jules verne

scumpa mea viață nu s-ar mai înrăutăți
pielea ei ar fi netedă
aș duce-o la un chirurg plastic
să-i îndrepte nasul să-i facă liposucție
i-aș cumpăra un iaht
i-aș angaja un bodyguard și-un heruvim
i-aș face manichura cu ustensile de fildeș
i-aș pune plămîni noi ficați noi
aș îmbrăca-o la cele mai tari case de modă
aș deschide o librărie numai pentru ea
bla bla bla

o listă
ce nu mă ajută să-mi scot pîrleala
o fac în timp ce-mi leg șireturile
înjur mîța și purecii din blana ei jegoasă zidurile
de-acasă
dacă mă uit mai bine nu-mi stîrnesc amintiri

îmi vine să-mi iau singur un interviu
să iau un microfon
să mă opresc cinci minute în fiecare cameră :
de ce vă opuneți domnule ?
sau
există prietenie după moarte ?
există circuite de mici dezastre
desfășurîndu-se de-a latul zonei de protecție
și de-a lungul ei
la fiecare punct de avarie se dezvoltă un pîcîit
ce tăie orice legătură
salvarea ta sau ce-o fi
depinde de puterea încheieturilor
de vreme
de pilonii de susținere
uneori chiar și de poziția ta sub cer
sau sub soare
sau sub lună –

azi între 5 :02 p.m. și 8 :36 p.m.
am depins de o cheie franceză

XXVII.

(13 august)
în 2000 laur a vrut să doarmă mai mult decît ceilalți
era într-un sejur între ospicii
a consumat un tub
un tub și ceva de pastile plate și albe
apoi m-a strigat așa cum mă strigă bunu-meu de-o lună
își făcuse nevoile într-o ladă de lemne
am curățat cu o lopată
ca să nu borăsc mi-am pus serios problema relației dintre mine și amantul femeii mele

mi-am pus problema pufăind o țigară
cărînd în noaptea înstelată o lopată de fecale
frate-meu își cerea scuze
cineva îl lepădase lîngă o ladă de lemne cu
iuțeala unei mîini vioaie dînd cu cîrpa pe o masă
e mai ușor să crezi că ai fost scăpat din brațe la naștere
că există cu adevărat o pereche de brațe
ca semn al supraviețuirii și al malului...

o mînă de scris muzicală m-ar convinge
pe muzică forțele mele aeriene lasă urme

XXVIII.

(14 august)
n-o să apuc acum să-mi imaginez
mingi de celuloid suspendate în aer
legănîndu-mă într-un hamac pe-o verandă în mexic
dîrele forțelor mele aeriene nu vor înspuma
căpșorul unei șatene apăsînd
pedala de accelerație a unui cadillac
însă voi avea timp berechet să aprind lumînări
și în cele din urmă
să mă angajez cu carte de muncă la o spălătorie auto
sau om de serviciu într-un bufet din gară

cred că sufletul lui laur flutură prins în clame pe-o sîrmă
cred că atunci cînd își turează motorașele
un băiat descurajat își adună clasoarele și le varsă într-o plasă

de fapt mă gîndesc dacă țin destul de mult la geaca mea de piele
dacă e cazul s-o vînd pentru cîteva cartușe de lucky
pentru „tărîmurile vestice" și pentru cinci sau șase beri
la atlantic

geaca reprezenta 1.500.000 lei
care să-mi îndrepte coloana vertebrală
înspre seară mi-e greu s-o vînd știind totuși
că pitit în spatele acestui regret
deja am vîndut-o

că –
odată meine liebe a intrat la mine în cameră după o noapte de
fumat și băut
a intrat cu niște trandafiri de plastic ca și cum ar fi fost adevărați
să fie ceva frumos în cameră asta a zis
i-a vîrît într-o vază de lut așezată degeaba pe-o mobilă
vînzătorul scurtase bețele ce țineau loc de tulpine
i-am spus că nu era nevoie să-i taie

n-are a face mi-a răspuns ea ăștia nu se vor ofili niciodată

cînd mi-am strîns catrafusele le-am luat cu mine la chesinț
tipele care au venit pe aici
cum vedeau trandafirii se repezeau să-i miroasă
apoi se uitau preț de o secundă drept la mine în ochi
dezamăgite puțin înșelate
una a făcut hopaaaa...
de parcă mi-ar fi adus la suprafață nu știu ce intenții ascunse
chiar m-a atenționat cu degetul arătător al mîinii drepte
dar zîmbind : măăăăi...
în februarie am îndoit trandafirii și i-am aruncat
aș fi vrut s-arunc și o bucată din meine liebe
credeam că asta și fac
chiar am avut o senzație plăcută de prospețime
de asfalt abia stropit la 5 a.m.
cînd după o noapte nedormită într-un oraș uriaș
o iei la pas pînă la o gheretă
și bei o cafea la pahar de unică folosință
cred că eram mai frumoși pe atunci mai senzuali
cînd a intrat ea cu trandafirii în cameră

XXIX.

(15 august)
am fost a șasea oară într-o mașină a salvării
la cum mă simt azi sună familiar
l-au dus pe bătrîn
în curele pe-o targă fabricată undeva în germania
zgîlțîit pe șosele ce pot trezi bolnavul din comă

bunu-meu ar trebui euthanasiat
că să nu mai plîngă atunci cînd i se schimbă scutecele
să nu mai geamă de durere
cînd îl întorc pe-o parte ca și cum aș muta o dormeză
să nu mai fie nevoit să audă că
mă recunoști ? sînt eu mă recunoști ?
de parcă ar mai avea însemnătate recunoașterea cuiva
ăla viu care-ntreabă ăla vrea să fie recunoscut
nu pentru alinarea lui bunu-meu
ci pentru a primi un semnal dintr-o zonă surpată

cînd un muribund îți recunoaște mutra
te simți buricul pămîntului

e-un prilej bun pentru promisiuni :
ordine în lucrurile personale
voință gata cu prostiile
proiecte ca lumea

m-am încurajat atingînd obiectele
am desenat un hot-dog pe fața de masă
m-am rugat de îngerul personal de două ori în juma' de oră
să intervină să intervină
am schimbat mesaje cu v. leac
și cînd în a.m. cînd în p.m.
am
făcut
față

xxx.

umbre de vinil în penajul porumbeilor lîngă statuia cu eroi
și eu speram să apari tu
cu bune intenții & love
speram că îmbrățișarea mea să aibă căldura și liniștea
vilei la care visezi

dar tu fumezi marlboro lights în klagenfurt
așa că mă simt ca naiba și-un puști care-mi cere bani
mă face să mă simt de două ori ca naiba
nu i-am dat nici un ban
și puștiul a alungat porumbeii

o fetiță l-a-nsoțit în treaba asta aplaudînd și rîzînd

(marți seara)
de vreo douăzeci de minute cîrîie niște greieri în straturile cu flori
nu-s buni nu fac cri-cri

nu-i prea clar
toată ziua am scrîșnit din dinți
și-am golit scrumiera după fiecare țigară stinsă
nu a fost o zi în care să mă urăsc
nici una din zilele în care îmi dedic imnuri
mai degrabă un capăt de corn uscat în care dai cu șpițul
sau un vecin tragînd apa și lăsînd colacul pe veceu cînd deja ai
ațipit

sau un tocilar ratînd totuși un examen

știi
cînd voi fi îndeajuns de bătrîn pentru a căuta sprijin
mă voi folosi de-o bîtă de baseball
așa cum un tip părăsit de iubita lui se folosește
de cadouri și flori pentru a o recîștiga

mă dezmeticesc lent
respir perfect prizez aerul
unghiile-s ceva mai lungi decît aseară
mișcările-s mai lungi
citesc că norvegienii sînt cei mai triști din emisfera nordică – și ce ?
și eu sînt trist
și nimănui nu-i pasă
și-așa și tre' să fie

vreau să mă autoînduioșez dar nu-mi iese
cum nu mi-au ieșit multe

umerii mei de ex.
sau capul un
trofeu ?
cînd n-o să mai am unde locui va atîrna și
prînzurile ocazionale vor fi că instalațiile electrice de crăciun

faptul că scriu aici și năpîrlesc îmi prelungește viața
deși frica m-a pătruns pînă-n vintre
mi se face frică începînd de la cap apoi în ceafă
apoi o bucată coboară în gît se prăbușește-n gît
la faza asta un ins ce nu mă suportă
mă aruncă de pe un bloc de zece etaje
dup-aia în stomac cît o minge de rugby
dîrdîi din toate-ncheieturile cu sentimentul că mă ghemuiesc
în orbitele reci ale unui dinozaur

după fragmentul ăsta mă simt consolat
mă simt ca laur după orele de vizită :
la dimensiunea normală

am un chef nebun de a nu-mi mai explica nimic
lăsînd firișoarele de salivă pe bărbie și
pic pic pic pe cămașă sau pe pijama un

semipreparat pe care mai întîi îl cîntărești
apoi citești ambalajul cum se face
și-i studiezi culoarea și termenul de garanție

gîndurile mele în toiul fricii intră în panică
deși-i mai potrivit să zic că în succesiunea lor
aduc cu un accident în lanț
pe-o autostradă în finlanda

la 3:20 a.m.
caut o breșă în zidăraie și pierd cîteva minute
cu mîna pe clanță

îmi va fi al naibii de greu să mă protejez
cu toate că sînt blindat cu garanții:
casă masă prieteni...

XXXI.

știi
aș putea să-ți povestesc fuga mea din căminul părintesc la
șaptespe ani
cum am ajuns la bocșa paznic la vaci
și nu m-au găsit nici cu interpolu'
nici cu crucea roșie
dar după primele fraze m-aș tăia ca maioneza

nu-i mare lucru de transmis

i-am lustruit bătrînului pantofii de-nmormîntare
moare învelit într-o pătură
mai suge aer cu gura căscată fantastic

ca supliment s-a pornit ploaia
cred că toarnă și-n arad
sper să mă stabilesc în arad în 2006
e obiectivul number one
încurajator obiectiv
mă și văd mutînd dulapuri scaune mese canapele
îmi văd numele afișat la interfon
mă văd măsurînd cu piciorul camerele la inaugurare
o locuință PE NUMELE MEU
o locuință a cărei ușă o deschid așa cum se desfac darurile
împachetate pentru ocazii speciale
filmu' ăsta cu locuința rulează mai ales cînd stau la geam în
autobuz
și distanțele dintre comune și sate devin elastice se înmoaie
căpătînd consistența unui aluat
sînt cîțiva oameni pe lumea asta
care au grijă de mine

atenția lor mă smulge dintre pereți
din flocăiala măruntelor îndoieli

mă împleticesc
îngîn nu ș' ce cîntec
dîndu-mi capul pe spate
punîndu-mi mîinile în șolduri bătînd ritmul
cum fac uneori cînd pun *alive* la maxim
ca la un show cu măști
cu poante pentru copii și tătici
și bunicuțe

continuă să-mi spună pe nume
să repare pe ici pe colo cînd
le încalc regulile împleticindu-mă printre
răsadurile lor casnice
mă trimit înapoi rîzînd
îngăduindu-mi o ultimă reprezentație

în teritoriul personal
eu sînt eroul magicul personajul total
steven seagal la
al treilea pahar
mă șterg cu șervețele umezite-n parfum
îmi dau drumul pînă dim.
cînd îmi scarpin tălpile și scormonesc prin scrumiere
cu un băț de chibrit

bag o casetă cu pearl jam
derulez pînă la *black* și-i rînjesc îngerașului
dacă ar fi pipăibil i-aș da în cap
cu *istoria lit. române* de g. călinescu
oricum îi turui vrute și nevrute pînă mi se sucesc mințile
și-atunci arunc plapuma cît colo
răsturnînd pahare sticle și căni
după asta fac o data YEEEEEEH
ca vocalistul unei trupe cu 50.000 spectatori la fiecare concert

umbrele muștelor proiectate pe pereți
învîrtindu-se în jurul becului sînt foarte mari

ascult sîsîitul gazului aprins
ard acolo o lamă găsită într-un sertar
cred că-i lama cu care m-am ras prima oară
sperînd să-mi crească o barbă stufoasă

de multe ori îmi întind mîna pe masă
mîna cu care mănînc
mîna cu care scriu
mîna cu care mă masturbez
mîna pe care o-ntind ca să dau mîna
mîna cu care aprind lumina
mîna pe care mi-o trec prin păr
cu care apăs pe play

o întind pe masă
nu îi spun prea multe
nu îi arăt nimic
îi zvîcnește la intervale scurte cîte-un deget
uneori mîna asta-i zona mea afectivă
credința și concentrarea și șansa aia strălucitoare

după ce închid butelia zgomotele pică
în teritoriul personal
cu iuțeala unor pietricele pocnind valurile unui rîu

dau în lături ușile din casă
trec pragurile
vrînd s-o iau înapoi să mă opresc în uterul familiei
meschin și cocoșat
o piticanie gelatinoasă ivindu-se pe brînci
smucind de o frînghie

mi-ar conveni să urc pe acoperișul unui zgîrie-nori
și să lansez pungi de hîrtie
sau să fiu tipul care bate cuiele-n sicriu

XXXIV.

îngerașule
ia-mi capul în aripioarele tale
țucu țucu
adună-mă alintă-mă hrănește-mă plimbă-mă cu căruciorul într-un supermarket
și du-mă la standurile cu jucării și la un huțunuș
mare cît norișorii tăi
șterge-mă la fund cum o făcea mama
și pune-mi o mînă pe mînă
pe mîna asta întinsă eroic printre lucrurile de pe masă
și zi-mi să fiu cuminte
să nu mai trag aer în piept
nu vrei să fii pretextul pentru tîrîșurile mele matinale ?
îngerașule
fă-te numărul meu norocos

o iau agale pe coridor mai distins
împăcat cu globurile de mutenie
împăcat cu porumbeii răutăcioși
cu poza marianei marin din *adevărul literar și artistic*
lipită cu scoci pe vitrină
împăcat cu sandalele rupte împăcat cu moș crăciun
cu gazele din cadavrul bătrînului lîngă care am adormit
cu zoaiele cu durerea de cap
cu slăbuța consecvență cu saliva
cu misiunea obișnuită cu ochii înroșiți
cu bocetul bătrînei conținînd cuvîntul pustiu
cu mahmureala cu următoarele două zile
cu o scrumieră de la un restaurant chinezesc
împăcat cu trăncăneală mea de sedentar
cu piunezele țintuind un afiș de la v. leac
făcînd publicitate festivalului național de teatru clasic

XXXV.

cînd l-au luat ultima oară pe laur –
m-am gîndit atunci și chiar i-am spus laurei că asta-i pe vecie
că-i va fi din ce în ce mai greu
să se lase măsurat din cap în picioare pipăit
să lase vorbele cuiva să planeze pînă la spațiul său auditiv
să răspundă – a țopăit printre coastele asistenților scuipind
măscări în fruntea fiecăruia atent să nu-i scape vreunul

o maimuță evoluînd în toată splendoarea
un urangutan cerînd fructe
ultima lui notă zicea că
AL ȘAPTELEA AN DE SCHIZO
CELE ZECE PORUNCI NU POT FI ÎNDEPLINITE
FERESTRELE DE LA PRIMUL SANATORIU ERAU
CA LA ANIMALELE DE PRADĂ STÎND LA PÎNDĂ

am folosit o vreme foaia ca semn de carte

nu mi-a repovestit ceva niciodată

o dată povestit nu mai revenea
era și precaut
cînd trebuia să ajungă la o parte a povestirii ce nu-i făcea plăcere
se oprea brusc parcă amintindu-și chiar atunci pe loc
că urma o întîmplare asupra căreia nu avea control
gesturile i se împuținau
expresiile feței la fel
în ultimii ani apărea doar cu o față
de care cineva trăgea pe dinăuntru cu mii de cîrlige
deplasările pînă la poartă și înapoi numărîndu-și pașii
iar în ultima lună n-a mai urlat deloc
dădea ocoluri camerei pocnind din degete

mi-i frig mi-i un pic greață un pic jenă
mă bag sub plapumă

urmează să-mi plesnească cerul gurii
să-mi crape de ciudă că nu i-am zis tot ce-mi stătea pe vîrful limbii
sau în gît

— puiule, ce mai e pe la tine ? cum te simți ?
sper să-ți trimit niște bani,
dar s-ar putea să ajung în rom. curînd, chiar la sfîrșitul săpt. și ne
întîlnim atunci. auf wiedersehen.
mai urmează un zbor cu o navetă spațială
din straturile de slineala și panică
și rămășițe cînd mă scutur ca un patruped plouat

o navetă spațială absorbindu-mă cînd dorm
îmi promit că voi avea o zi incredibilă
cu destui bani
voi urca în autobuz
în arad într-un tren la nimereală

îmi promit c-am să fac exact așa
pălăvrăgind în compartiment cu un navetist sau cu un
învățător cu care nu voi mai pălăvrăgi niciodată
să cobor undeva cînd am chef de-o bere
să merg încet oprindu-mă din cînd în cînd în preajma vitrinelor
și să cer un foc
să citesc afișele anunțînd premiera unei piese de teatru
ori a unui concurs de frumusețe canină
ori a unei expoziții de fotografii cu tema munții patriei
să mă așez pe bordură și să-mi imaginez un vapor
sau o fată drăguță la volanul unui cadillac
vopsit în zece culori
să plec de acolo fără să-mi amintesc ceva fără suveniruri
purtînd cu mine doar un subiect nou
pe care l-aș relua în vagoanele pustii
și subiectul acela nou să însemne viitorul meu
tot viitorul meu monologînd pe șine

ca un fost căutător de aur prînzind de unul singur pe un buștean

poate îmi voi pune și eu un megaideal la țintă
care să mă facă de neuitat

să nu fie nevoie s-atingi scopul ăla
să conteze pe-o vreme urîtă cînd urăști toate urmele și
îți savurezi neputința hlizindu-te prin geam la trecători

am început să citesc anunțurile scrijelite pe pereții veceurilor din baruri
rîd ca un copil ce tocmai a primit un trenuleț sau o rață mecanică
fumez fără să mă gîndesc că-i penultima țigară
planuri cu casa bătrînilor
dacă o voi moșteni cu cît s-o vînd
în cît timp pot lua banii
cui să las suma pentru un apartament sau o garsonieră
ca să n-o cheltui de-a moaca
mă las pe spătarul scaunului
și pentru prima oară anul ăsta îmi frec palmele
pe dunga de la orizont văd o pată albastră mărindu-se cum trebuie
mă salut singur și-mi răspund la salut

îmi propun să inventez cîte o chestie
de ex. sertare care se trîntesc de capu' lor
dacă stăpînul vine cu nervii la pămînt
sau obiectele să scheaune cînd dai în ele

la o ceartă laura m-a întrebat cum pot trăi fără să fiu de folos –
era vară mașinile demarau și parcau peste tot
evident lumea era în apele ei
intactă și închisă ca o femeie satisfăcută
i-am zis că nu am nimic de oferit
dacă vrea îi pot citi un ziar cu întîmplări paranormale
pentru o omletă sau o tocăniță

pînă nu se agață soarele deasupra rufelor
pînă nu ne cresc iar unghiile

au dat cu aspiratorul
umblu desculț cu o cană atîrnîndu-mi de degetul arătător
mai spre seară o să ies în grădină
dar nu pentru mult timp
cît să formez niște numere pe telefon
cît să fiu sunat înapoi

voi reintra în casă lăsîndu-mi șlapii la ușă
trecîndu-mi o mînă prin păr apoi peste față
apoi dînd drumul mîini într-unul din buzunare
strîngînd pumnul așa cum se strînge un pumn
într-o duminică seara la treizeci de ani

mi-am ținut capul pe genunchi
am deschis gura am închis-o repede
m-am uitat în ochii lu' romulus bucur din fotografie
seria *scriitori arădeni de azi*
apoi mi-am spart un coș
a curs puțin sînge
am scos limba am pendulat cu ea peste
am tras limba la loc în gură
și am plescăit
apoi mi-am zis că aș putea să o țin așa foarte multă vreme fără
s-o mișc

mi-am încheiat nasturii de la cămașă fără să-mi dau seama
așa că după doi pași i-am descheiat
am vrut să-i rup dar am renunțat
sau clipa de uniformitate a mîinilor cînd se întind
către o formă tangibilă

apoi ghemul lipicios murdar din plex

a început să se desfacă
producînd o oră de bătut darabana pe brațul fotoliului
pe tvrı o femeie cîntă la pian
nu cîntă pentru mine
m-am dus la fereastră am fluierat în sticlă

mă distrez și io

nu mai păstrez bilete de autobuz bilete de tren
trebuia să iasă o colecție din obiceiul ăsta
cu timpul le-am mototolit pe rînd o dată cu obiceiul
de a moțăi în fotoliu
sau pe alte obiecte făcute pentru a-ți așeza fundul
respiram normal și luam un bilet și-l găuream cu țigara sau
îl ardeam pe margini ca s-arate ca un document
de acum o sută de ani
la unele îmi aminteam pe unde am fost și ce-am făcut
dacă era de bine le ardeam mai încet și fumul
se subția aproape de tavan
îl asociam mereu cu o floretă exemplar unic
uitată pe treptele unui templu

sînt cam mîhnit înșirîndu-i la telefon umilințele și rateurile
mi-e teamă să o întreb ce crede
îi descriu grădina
ce a înflorit ce a rodit
îi spun că prietena ei a mai născut un băiat
deși nu a mai vorbit cu prietena ei de-un an
răspunsurile ei cad ca tonul unei vînzătoare
păstrez cîteva într-un dicționar de terminologie literară

unele despărțiri au loc
stînd pe-un mal și aruncînd pietre în apă
sau jucîndu-te pe telefon
în timp ce în curte se aud bufniturile unui ciomag

sfărîmînd păstăi de fasole

eu dacă plouă în klagenfurt ea dacă e soare la chesinț
regretele se pierd în buletine meteo
le acceptăm cu fețe destul de senine
destinși la nivelul pielii destinși în plex
nebăgînd în seamă eu cel puțin forfota
iscată în noi de propriile glasuri
ca și cum am comunica prin megafoane
plasați fiecare la cîte-o gură de burlan

îi tot vorbesc de listele mele cu bunătăți
care mi-ar umfla viața și mi-ar face îngerașul dolofan
deși listele astea sînt false și nici nu sună bine la citit
mă întreabă dacă am o viață dacă am un îngeraș
și recunosc că nu cred nici eu că am
că pomenesc de VIAȚĂ cu senzația că întrețin o conversație

uneori explodez
dup-aia adun așchiile
refac motorașele bucată peste bucată
bateriile nu mi se vor încărca
doar pentru că aiurez utilizînd termeni grei

expansivitatea și semiseriozitatea de la ultima întîlnire au fost
pentru a-i demonstra că se mai poate face ceva cu mine
nu mă modific profund
la profund a-nchis

pe întuneric gurile noastre inspirau aerul unui cimitir părăginit
ne afundam în lîncezeală cu membrele amorțite

mă trezeam cu creierii ca pereții scorojiți
dup-o cană de apă
prinzînd toarta cu mușchii încordați

ducînd cana la gură ca printr-o nișă
prin care o cană nu ar încăpea
știam că nu dormi
că asculți cum mă clatin și mă izbesc de scaune
situația de-acum părea un făt asfixiat
nu-i greu de ghicit de ce acoperi distanța klagenfurt–arad
cu un tip de șaizeci de ani cu mașini casă și-o afacere bună
distanța asta o să mă omoare dacă
o să mă mai gîndesc la tine ca la ceva imposibil de
recuperat...

fără-ndoială că există locuri în care m-aș simți îmbărbătat
la columna lui traian
într-un cort în mijlocul junglei
pe anfield road la un meci al lui f.c. liverpool
sau chiar aici cu țigări destule cu un pix nou-nouț

mă gîndesc la tine cînd aud *deșteaptă-te române*
cînd mă holbez pe reviste porno
cînd stau pe marginea garajului și-mi balansez picioarele
cînd sparg lemne
cînd mă tai la un deget

sînt amintiri ce vin în cercuri fosforescente
ca la cinematograf cînd se strică pelicula
colțuri rupte pe care n-ai unde să le lipești
de regulă le caut sursa fixînd un obiect

dau peste imagini nasoale
amintirile urîte vin cu precizie de laser
pe cînd flash-urile cu o noapte de dragoste ori cu o sanie
sînt greu de reținut

pentru fața mamei am nevoie de poze apoi revăd
pentru o secundă primul crăciun cu laura într-un hotel din deva

cu aspectul camerei cu alimentele conservate cu șampanie
tot ansamblul ăsta în aparență exact și limpede
fără bucuria de atunci

fața ofițerului la recrutare n-am s-o uit niciodată
țin minte și cît / ce am băut în ziua aia
fața ăluia încă mă sperie

meine liebe mă îndeamnă să mă însor
îi aștept sms-urile înciudat că i le aștept
pitulat în cameră la masă la fereastră la ușă cu una cu alta
căutînd o mișcare riguroasă și simplă

pesemne că sînt destul de montat împotriva ei
acrit de oscilațiile delicate ale sufletelului ei
îmi livrează explicații menite să mă calmeze
să nu interpretez greșit
să nu reacționez nefiresc

în anul curent m-am proptit cu coatele pe mobilier
mai mult ca oricînd
unele lucruri au devenit vizibile
seamănă cu un depozit în care se pot descărca o grămadă...

scrisorile i le-am pus într-o pungă
punga între prosoapele curate
m-au fascinat declarațiile ei identice cu textele de la starea civilă
de care pîn' la urmă te dezveți
așa cum de la o anumită vîrstă renunți să mai citești povești
și crezi că te-ai dezmeticit

eu mă dezmeticesc o dată pe an
lunea trecută a fost a doua oară pe 2005
e-un an important 2005
de fapt anii care urmează vor deveni din ce în ce mai importanți

și inaccesibili
nu prea știu ce atitudine să iau
sînt tot mai inhibat
și perioadele în care mă simt vulnerabil se lungesc
peste o săptămînă
nu răspund la telefon nu citesc o carte pînă la capăt
nu mă îmbăt și nu-s în stare să compar luna
cu un suflet deznădăjduit
de fapt nu-s în stare s-o compar cu ceva nici în timpul unei zile
în care funcționez cît de cît

țin ca existența mea să aibă doza ei de dramatism
de alunecare în gol
pe undeva un surplus de dramatism ne incintă
altfel n-ar mai avea rost să vorbim atîta de restu'

mă prefer aici și nu în altă parte

nu știu dacă lupt pentru ceva
sau cum va arăta viitorul meu
sau dacă o fată mi se va adresa cîndva pe-o stradă lăturalnică:
— totu-i în regulă? nu-i așa că totu-i în regulă?

asta mă întreb și io

a plouat
ploaia nu-mi inspiră nu s' ce adînc sau aflat în adîncime
dînd buzna apoi în zona afectivă

mă uit la orezul din farfurie
este orezul-din-farfurie

proba cea mai grea
cînd n-am idee de unde să pornesc
deși-i a suta oară cînd mi se întîmplă

– am ajuns. te ador ! ich liebe dich.

da ich liebe dick da
poate simte nevoia să plîngă poate i-a fost dor de țară
mîine își va reanaliza efuziunile
și-o să-mi spună că-i pare rău că regretă
bla bla bla

am mîncat o felie de pepene
probabil că eschimoșii nu au mîncat niciodată o felie de pepene
probabil că nici eu n-o să mănînc
untură de balenă sau creier de focă
e straniu că m-am gîndit la eschimoși
cu fața înecată într-o felie de pepene roșu
am scuipat sîmburii ca mărgelatu
puii din curte năvăleau pe sîmburi
se întorceau de fiecare dată cînd scuipam cîte-un sîmbure
ca niște roboței programați să ciugulească toate chestiile mici
dacă m-aș ruga aș lua altitudine ?
pentru asta aș avea nevoie de ajutor specializat
în genunchi cu palmele împreunate
cu capul puțin aplecat și tre' să murmuri rugăciunea
așa se făcea la nicula unde mi-au furat casetofonul
îngenunchiați jucam zaruri
alții murmurau ce-aveau de murmurat
iar tipul care ținea slujba era un fel de one-man show
ce era ca lumea pe-acolo erau peisajele peștele prăjit vinul
pelerinii sonați și puteai să mimezi o boală
ca să rămîi în pat și să fii servit ca un sir
am belit ochii și la icoana făcătoare de minuni
icoana făcătoare de minuni a făcut la fel
mai bine îmi dădea un cec în alb cu o semnătură divină
25 min. de spovedit au însemnat punctul culminant
al vieții mele religioase
după spovedanie nu s-a declanșat nici o

revelație care să mă zdruncine
cerul era auster ca-n orice oraș
ca dintotdeauna și
cînd cred că se schimbă
se schimbă în funcție de dispoziția mea
e ca și cum sperietoarea pentru ciori
zărită din autobuz era ieri taciturnă și zdrențuită
iar azi e simpatică și elegantă

XXXVI.

am aprins lumînarea
merită s-o contempli numai și pentru senzația de refugiu
pe care o ai după ce-ai aprins-o
ceară topită și întărită aproape instantaneu
pare o secreție a glandelor lacrimale
imortalizată de-un super aparat de fotografiat
pentru mîine noapte am niște lumînări subțiri anoste

mesaj promoțional de la compania de telefonie mobilă
INTRĂ PE CHAT TE AȘTEAPTĂ 400.000 DE PRIETENI !
numărul de locuitori din lipova înmulțit cu 26 și adunat cu 10.000
chiar așa

de cînd scriu în caietul ăsta pun mai puțin zahăr în cafea
jumate dulce jumate amară
nu că m-ar ține treaz dar pare ceva echilibrat
îmi face bine îmi face bine
cît mi-ar face parcurgerea cărții cu abonații romtelecom
nu mă afectează nici pe plus nici pe minus
binele suprem – dimineața în bucătărie la prima țigară cu fereastra deschisă
în depărtare un tren
un cetățean bine îmbrăcat trece pe lîngă un boschetar
nici unul nu ține să schimbe lumea

de alaltăieri fără somn
încercînd să avansez
imaginile se încheagă într-un colaj plauzibil
deși în contrabalans cantitatea de neliniște din mine se acutizează

e miercuri și-s suficient de neghiob încît să sper
că pînă diseară se vor petrece atîtea
că n-am să pot suporta
după ce am împlinit 25 de ani
ziua de naștere a-nceput să-nsemne ceva

cînd deschizi ochii în dim. zilei-de-naștere
te ridici în capul oaselor
străbătut de-o undă de jenă inexplicabilă
fără nici un chef
îți vine să-ți bagi picioarele în tot și-n toate
să zaci într-un bar unde nu te cunoaște nimeni și
mesele scaunele să se rotească ușor în reluare

am pierdut teren am pierdut prea mult teren
cramponîndu-mă de idioțenia paternă a fam. khasis
cele mai importante reguli se numesc priorități
mai adun salivă în vîrful buzelor
peste-un an o să fiu așezat tot aici ?

nu cred nici eu ce spun
în ianuarie am făcut treizeci de ani
nu știu cînd naiba o să mă opresc
orele de ură s-au coagulat
în plex în cap în salivă în limbă în gambe în pumni
în coate în gît în retine
ar trebui să procedez ca laur
să ies în curte să urlu
să aud doar urletul meu
consolîndu-mă
spargîndu-se de zidurile de apărare
consolîndu-mă
dar sînt prea social
cu picăturile de ipocrizie pleoc pleoc pleoc în zonele celorlalți
cu lașități cu minciuni cu politețuri jalnice
așteptînd să-și facă efectul

între țigări și cafea detaliile stinse ale unor fețe
ce par acum de tablă
sînt fețe pierdute ca niște cartofi putrezi
în serile cînd fumul de țigară

se depune ca un poem bun refac un nas o bărbie o expresie
facială

live fast die young m-a ținut în priză din '94
pînă prin '98 cînd m-am plictisit brusc
de sexul de voie de nirvana the doors
alcool dublu rafinat cu zahăr ars și cu apă
chefuri bezmetice pînă cădeam lați
bloody-mary castraveți murați hendrix
diazepam și-așa mai departe
și așa mai departe pînă am pus mîna
pe-un polonic și-am făcut praf
bucătăria camera de zi și dormitoru'

o săptămînă am hălăduit prin baruri cu gruici și ada
o săptămînă m-am chinuit s-o conving pe laura să se-ntoarcă
și-au început chiriile
sacii cu haine aparatele casnice relațiile isterice cu vecinii
răsărituri și apusuri în doi
apoi răsărituri și apusuri pe unde și cu cine apuca fiecare
mărturisiri lacrimi tu nu mai bei eu nu mai umblu brambura
și-o să ne înțelegem de minune
apoi încă un avort
apoi după un colț a luat curba un mercedes negru
și te-am văzut din ce în ce mai rar
așa că am învățat cîteva chestii noi :
să nu am încredere în proprietarii de mercedesuri
să-mi spăl chiloții
să mătur sub covor
să pun o haină pe umeraș
adică să o duc de azi pe mîine cît pot eu de normal
uneori cred că am plămîni noi ficat nou circumvoluțiuni
săpunite și șterse
cu prosopul
că vorbesc cum vorbesc toți oamenii

mă bate gîndul să culeg căpșuni în spania

dacă m-au selectat pentru rai sper să fie ca o ejaculare eternă
deși am cam uitat cum e
aș vrea să mă simt și eu o dată
indestructibil
să primesc loviturile calm și senin în coșul pieptului
în timp ce vorbesc la telefon sau îmi consum cina
vizionînd *o scrisoare pierdută* cu toma caragiu
RĂUL să vină spre mine tiptil ca o pisică pîndind oalele
căreia îi trag un șpiț sau o
înlătur cu piciorul pe sub masă da
mi-ar face plăcere să miorlăie

o vreme
în casă cu doi bătrîni
unul a dat ortu' popii
ouă fierte bere canapea grădină
o vreme la v. leac care mă mobilizează la orhideea
o vreme la sorin cu rammstein
dup-aia mă întîlnesc cu laura
îmi dă niște bani cafea țigări ciocolată
mă sărută în stația de tramvai
întrebîndu-mă dacă nu cumva am început să mă acomodez
cu situația CEA NOUĂ
pe autobuz pînă la chesinț
șoferul pune stana izbașa mă gîndesc că-i sfîrșitul ambiguu
al nebuniei și-o să scriu despre sfîrșitul ambiguu al nebuniei
nu va fi de ajuns și nu va fi de ajuns niciodată

tata nu ne-a zis de alba ca zăpada și cei șapte pitici
e unul din motivele pentru care stau și privesc peste poartă
înecată în șanț lîngă un prun o păpușă
cîinii se uită la ea
cînd se zbenguie pe uliță cîinii devin pișăcioși

îi privește

mi-e teamă c-am să sucomb bolnav
ca bunu-meu sau ca mama adei
într-un salon cu alți bolnavi
mai am pînă atunci
cel puțin așa cred

cînd ceva se termină
ceva important
te simți neverosimil
trăiești în uluială ca după apariția unei farfurii zburătoare
sau a unui ou de pe pluto unele
rotițe se învîrt din nou

în treacăt fie zis în instrumentele de suflat
tre' să respiri altfel nu-s bune de nimic

(25. sept. 2002)
laura stoarce rufe
minicascade de spumă și detergent
o fac să tînjească
probabil se gîndește la anna karenina
cu ligheanul în brațe cu părul strîns la ceafă
pregătită
pentru un suicid în gara din radna
i-o spun

s-ar zice că-ți pierzi mințile dragule

apoi pune rufele la uscat
blugii mei cu șlițul spre răsărit.

Date personale

***

toată noaptea una dintre ferestre a rămas deschisă :
am întîlnit oameni mai singuri decît mine
și care arată mai rău
și nu ajung toată viața la o hotărîre

nu țin să aflu ce s-a petrecut în realitate

am căutat o reprezentare pentru dragoste
în timp ce un fluture a intrat din întîmplare
apoi a reușit să iasă
lovindu-se totuși de marginea geamului

flash one

cîinele încă nu a murit
l-am privit cum stă ghemuit lîngă stiva de lemne
rotindu-și globii oculari după găini, cocoși,
poate o cățea tolănită la soare
poate se roagă la dumnezeul cîinilor
pentru un os care nu se termină niciodată

un ideal măreț la care năzuiești
în preajma unei tinere femei învățînd tehnica țesutului
sau amintirea piticilor negri
plecați undeva
unde să nu-i mai găsească nimeni

flash two

privesc de pe balconul apartamentului meu din lima
o logodnică încălțată cu sandale
logodnica se uită și ea la mine
cred că are ochii căprui
mă gîndesc cîte promisiuni ne-am putea face
scufundați la mine în cadă
cum ne-ar sta îmbrățișați ascultînd salieri
și afară ar începe să ningă
cum ar ieși oamenii pe străzi uimiți
ar fi mai mult decît mi-aș putea închipui

date personale

1) frec călcîiele șosetelor (niște șosete primite din austria
pe care s-a imprimat imaginea turnului eiffel)
îmi spun că sînt responsabil, util
(la radio cătălin rusu a băgat corelli)
cînd beau cafea din cana pe care v. leac mi-a adus-o de la praga
o țin în așa fel încît franz kafka în pardesiu și cu baston
să-mi stea o zecime de secundă în față
un gîndac îmi traversează globii oculari –
un cuier, patul, haine, scaune, o masă mică, o masă mare
două prosoape, casetofonul, cărțile, încălțămintea
îmi rotesc capul de la stînga la dreapta și
de la dreapta spre...
repetîndu-mi cu o voce baritonală:
ei, bine, omule, ești plin de speranță –
și mă ridic pentru o clipă în vîrful picioarelor plin de speranță

2) singurul lucru utilizabil pe care îl am de la tata
e-un glonte care nu a împușcat nici un om nici un zid
mă întreb dacă nu cumva o să-mi piară curajul în ultima clipă:
fără muzică fără alcool și mai ales să fie în toiul zilei
nu pretind că-i o soluție
mai degrabă o păcăleală –
în decembrie mi-am imaginat viața alături de iulia balcanaș:
mic-dejun relaxat cu iulia balcanaș
prînz duios cu iulia balcanaș
cină la lumînare cu iulia balcanaș
nopți surpriză cu iulia balcanaș
(rest emoțional din partea întîi):
în după-amiaza în care am primit cana cu franz kafka
am văzut și filmul *nói albínói*
l-am observat pe *nói* intrînd în subsol și ieșind din subsol
eram în spatele garajului acasă la v. leac
beam bere nepasteurizată și rîdeam cam o dată la 5 min.

3) bădița mi-a zis la telefon că nu mai poate să mestece carnea

și că brecht, deși avea aceleași probleme, știa să atragă femeile.
io iau carnea o fierb îndelung

cîinele meu rebotezat domnul osache
se deplasează tot mai încet și latră rar
a îmbătrînit dar se descurcă mai bine decît mulți oameni
în mijlocul mesei am așezat o cană de înghețată
o cupă de sticlă – o tînără femeie s-a hotărît să mă încurajeze
îi zic pocal
am băut apă din pocal iluzionîndu-mă că sorb gin
îmi trece prin minte cum tînăra femeie
ține pocalul în bătaia razelor de soare
undeva la marginea unui oraș –

4) cînd îl mîngîi pe domnul osache pe creștet
realizez că pentru el e-o apreciere decisivă.
e pre tîrziu ca să-mi sun vreun prieten
mă dezbrac de toate hainele și mă plimb prin casă
îmi pipăi venele puțin umflate
îmi studiez organele genitale bălăngănindu-se în semiîntuneric –
și mă mir ca-ntodeauna
(probabil că aceeași senzație l-a purtat p' un tip
din epoca de piatră înapoi în peșteră)
pielea de pe antebrat pare mai subțire
decît aripioarele unei muște
mă abțin

5) ar merge *jeremy* sau *dissident* vocea din off al lui eddie vedder
anihilîndu-mi complexele : pîntecul, frica de șobolani și de polițiști,
dantura țăndări, relațiile cu femeile, grupurile cu mai mult de patru, cinci oameni.
mă simt atît de stupid cum lîncezesc tolănit pe canapea
(pe canapeaua asta au murit doi membrii ai familiei)
gol și năuc încît nu-mi pot imagina decît plaja nenorocită
de la lipova, pe ada luînd-o în zig-zag spre vest

și doi pescari șușotind cu țigările-n gură
apoi mă îmbrac precipitat
de parcă tocmai l-aș fi omorît pe buticarul la care-s dator
și reîncep : mănînc beau citesc mătur zăpada ascult muzică
și deși nu s-a întîmplat
știu că s-ar fi putut întîmpla.

6) îmi număr țigările mai am paisprezece
am calculat că dacă fumez cîte una
la fiecare 40 de minute
o să am ce fuma pînă dimineață
bună-mea o să-mi ia un pachet pe la 8 a.m.
și tot pe la 8 a.m.
voi reîncepe să acumulez și să pierd
și să caut un client pentru două cămăși de vară
60.000 bucata
(florian lungu zice că-n klangenfurt au conservator)
mă străduiesc să găsesc o cale de a comunica
nu pricep de ce dar toți par s-o facă
inclusiv laur care a devenit bărbierul ospiciului

7) într-o zi ca să ajung la arad
i-am șutit bătrînei 200.000 (nu mi-a reproșat nimic
știe și ea că nu mai are mult de trăit
statul român îi alocă lunar 800.000 lei vechi)
am băut două beri pînă să vină busul
am vorbit cu vînzătoarea și am fumat holbîndu-mă la ce era
pe rafturi
de ce bei ? nu ți-e rău la mahmureală ?
dacă aș avea o nevastă i-aș pune tot felul de întrebări idioate
da, dar tu nu ai.

la prînz

iarba, frunzele de dud
sînt verzi cu o nuanță de galben
la fel și cutiile goale de bere balsam pentru păr
coca-cola lamele de ras uitate printre buruieni –

e sfîrșitul lui octombrie, nimeni nu mai înoată,
plimbările de-a lungul șirului de sălcii au încetat

sînt în preajma țevii de acumulare și mă uit
pe celălalt mal
la cărămiziul zidurilor fabricii de textile
credea că pereții camerei sale sînt cei mai frumoși din lume
numai ea știa să-și sprijine capul în felul ăla
firav trist
întrebîndu-mă dacă mi-ar plăcea în peru.

***

fiul meu se retrăgea adeseori în camera
sa de studiu;
cu toții
speram că va fi marea lovitură
(costumieri scenariști producători)

gesturile sale hotărîte, decise
îmi aminteau
de mișcările brațelor unui barman
din pamplona cînd pregătea o băutură
întregul șir așezat la pult
îl urmărea cu ochii pe ceas
(pe pereții barului un gaucho înrămat
vîna un struț).

doamna stela
e alături, în fața ferestrei deschise –
plînge?
zîmbește cumva
unui bărbat misterios? –
pocnește semințe-ntre dinți și privește luna
doamna stela o alintă luny
asta poate însemna ceva pentru ceilalți:
închipuiți-vă în preajma
unei pisici pîndind un calamar
și, pe un podeț, kevin spacey
bîțîindu-și picioarele
în așteptarea răsăritului.

te poți trezi într-un aeroport
căutînd o batistă,
te poți trezi cu ochelari de soare și baston
sau străbătînd în lung și-n lat
parcul ospiciului
cu urme de spumă pe la colțurile gurii,

fără curea, fără șireturi, fără măreție :
un muncitor prăfuit care preferă romul
ieșind de la fabrica de abțibilduri.

***

mergeam mînă în mînă prin mall
îmi povestea despre un cinematograf în aer liber
și cum s-a dus acolo pentru că îi plăcea la nebunie
cum suna în aer liber
a repetat de vreo trei ori pe tonuri diferite:
în aer liber în aer liber în aer liber

aveau niște rafturi înalte brazi împodobiți cu beculețe
și vînzătoare care îți zîmbeau
ca și cum lumea
ar fi reușit în sfîrșit

dintr-o fîntînă arteziană
apa țîșnea la intervale regulate
formînd o cupolă

erau cîțiva pe acolo care intraseră
doar pentru că simțeau nevoia de căldură
și țineau la iisus
arătau ca un grup de holograme
strînse una-n alta

noi ne-am cumpărat felicitări ciocolată globuri argintii
și am vorbit despre insule arhipelaguri
și despre ce-am face dacă n-am muri niciodată

***

mi-am omorît ziua cu niște reviste
cu spanac, cu vin, cu crăpatul lemnelor.
de-o vreme nu mă mai sună nici o femeie,
EA cu atît mai puțin. cînd și cînd cîte-un prieten.
seara dau o tură prin curte – privesc cerul.
navetiștii care vin de la autobuz, îl privesc și ei...
urmărindu-i îmi dau seama că foamea doboară un om
mai repede decît frica, decît dragostea.
e bine de știut.
am început să am azi 31 de ani
și mi-am măsurat scula : 15,9 cm.
unii o au sub 15,9 dar își fac treaba mai bine.
eu aș fi vrut s-o am atît de mare
încît să încapă-ntr-o husă
și-o studentă la conservator înnebunită după mine.
ninge și sorb ceai fierbinte dintr-o cană de inox
îmi cultiv sensibilitatea, nevoia de a comunica,
așa cum spunea delmore schwartz, trecutul,
problemele emoționale
deși a început să mă cam plictisească.

***

nu se știe niciodată –
big mama, papa, fane de la parter
au repetat-o oricui trecea pe lîngă ei.

și-a îndesat lucrurile în două plase
s-a uitat sub masă
a deschis sertarele a închis sertarele
pentru ultima oară a ascultat clopoțeii de la ușă –
m-a privit cum dorm
a luat 100.000 pentru biletul de autobuz
lăsîndu-mi restul banilor muzica berea
caietele cauciucurile
senzația că la nici 50 m distanță
un băiat bolnav și răutăcios
se va gîndi mereu la mine.

n-a lăsat nici un bilet.

***

știu că aerul de primăvară & cireșii gata să-nflorească
pot declanșa o stare de siguranță durabilă,
o energie caldă, somptuoasă
întreținînd un fel de blîndețe a înstrăinării.

mi-e cam rău, beau un vin de 30 de lei.
iau noaptea ca pe-un reflex,
fotografiile vechi, portocalele, merele ornamentale

și-i cît pe-aci să
trăiesc ceva plauzibil
deschizînd ușa
pa *ballad medley*

deși sînt de-o oră-n grădină
și cîinele aleargă printre răsaduri
dînd din coadă cu acea bucurie
care-i doar a cîinilor. noi, omule,
visăm și credem.
fragmente de granit cu aripioare –
totul imprimat ca-ntr-o imagine a libertății
(oameni grași intrînd la *abc*

ieșind terminați de la cinematograf
bătrînei discutînd despre monocluri
tot ceea ce ai putea dărui vecinei de bloc) –
sînt așezat pe-un butuc, îmi aleg o melodie

și modulez ca de la amvonul bisericii din radna.
pe un ton plin de încredere, de încredere –
fiecare merită ceva consolator pe lumea asta:
un sul de hîrtie igienică, un animal de casă

ori o pară tăiată-n două în miezul verii –
și-i singurul moment bun din întreaga zi,

legătura cu o superforță.
abia cînd ies la suprafață și rămîn la suprafață...

so, m-am ridicat din pat, am fluierat,
am făcut o baie & mi-am ras mustața –
apoi am mîncat
și nimic nu m-a împiedicat să mestec, să înghit.

***

aș vrea să fiu
altundeva
dacă aș fi altundeva
aș vrea să fiu aici
închipuindu-mi că
un poem ar deveni, nu știu cum,
mai important, decît frigul,
și durerile de dinți.

asociind armonia
cu un chec glazurat
cu ciocolată
sau cu
ochii lui petea
cînd l-am scos din cușcă
(se uită la mine cum m-aș uită eu la un extraterestru,
dacă aș întîlni un extraterestru). de fapt,
un minut de armonie
și siguranță
poate să vină după
ce pîca mă roagă să-i fac o scrisoare
și-mi aduce 2 beri
pentru asta
sau cînd stau ziua în pat
citind *arta popescu*
ca astă-vară
cînd îi dădeam
trifoi lu' petea;
ca și cum hotărîrea
cu care-ncep un poem
m-ar scoate din rahat

robinson și-a plătit întotdeauna datoriile

pe noptieră se află cartea preferată
a lui robinson : *călătoriile lui gulliver.*
pe unul din pereții sufrageriei
atîrnă o lanternă ornamentală :
THIS IS THE LIGHT POWER

programul lui robinson :
– una bucată lamă
– faleza
– vodca
– pe plajă
– scurtele mele păreri despre toamnă & pescărușI
– tre' să scap de accentul tîmpit de țăran texan
chiar în seara asta
apoi i-au găsit vechiul ford pe pod,
cu motorul pornit
vechiul ford negru cu un început de rugină
în care tînărul robinson
punea la cale excursii partide de vînătoare căsătorii cu
tinere din auckland
tînărul robinson care nu exista decît în mintea
lui robinson la 50 de ani :
robinson pe scări cu capul plecat
robinson într-un palton abia cumpărat
călcînd cu o anumită grijă pe nisipul plajei cu pantofii lăcuiți.

ceva scris de robinson :
...fără să amintesc de senzațiile acelea care te rod
te tot rod și de care nu te poți despărți
acum amprentele se umflă ca niște enciclopedii uriașe.

telefonul transparent al lui robinson nu sună niciodată.

acum robinson doarme întors pe partea dreaptă,
ferestrele sînt deschise (ferestrele sînt deschise noapte de noapte,

astfel robinson se simte curat) și telefonul începe să
țîrîie ușor
draperiile capătă forme ciudate din pricina brizei oceanului :
fantoma lui timur lenk luptători de sumo încovoiați
pescărușii în cădere liberă
femei însărcinate s.a.m.d. –
la mijloc sînt coșmarurile lui robinson
cele cu corpul său întins pe plajă,
atins cînd și cînd de ocean
(cîteva scoici îi plutesc la picioare)
și robinson se gîndește adeseori cu teamă
că va trebui să doarmă din nou
se gîndește la somnul său în timp ce soarbe
din paharul cu vodcă ori își ia micul-dejun
(aș vrea ca un om foarte calm, aproape invizibil
să apară brusc în cadrul ușii și să-mi spună ceva de genul :
ai putea să-ți cumperi un papagal
pe care să-l hrănești zi de zi,
fă-o pentru mine).

o dată pe săptămînă
robinson se ridică de pe scaunul său favorit,
părăsește terasa
și pornește către cabina telefonică
vizavi de magazinul de antichități
în care tînărul robinson a lucrat cîndva –
intră și formează numărul de acasă,
ascultă vreo zece secunde,
așază telefonul în furcă și se imaginează cu barbă & mustață.
se amuză. vede un bucătar de ghips și se amuză
din nou.

Contravaloarea timbrului literar se virează în contul

Uniunii Scriitorilor din România

NR. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001

B.C.R. UNIREA | BUCUREŞTI

recomandare

OBSERVATOR CULTURAL

cu Khasis sînt într-un film care se va termina atunci cînd unul dintre actori va muri. îl iubesc pentru că nu s-a autopromovat niciodată; e cît se poate de dezinteresat; cu el am fumat ultima țigară înainte de a ne lăsa de fumat; urlăm împreună la filme de groază; la amîndoi ne este frică să trecem peste calea ferată neînsoțiți; el niciodată nu găsește ieșirea într-un super-market; e ferm convins că dumnezeul cîinilor a creat lumea și universul; filmul e la jumătate; noi sîntem singurii spectatori din sală; sîntem foarte fericiți și distrați. V. Leac

ISBN 978-606-8342-29-0 1.90 lei

9 786068 342290

casa de Pariuri literare

www.cdpl.ro | editura@cdpl.ro